

Перець

ISSN
0132-4462
1989 СІЧЕНЬ №2

Мал. О. КОХАНА

Спішать базіки знову й знову
прославити перебудову...
Ах, як їм пристрасно кортить
в потоках слів її втопити!

О. К.

У реннімі максимального сириння

1. ФІЛАТЕЛІСТКА МИМОВОЛІ

Загострення колись успішно набутого хронічного бронхіту привело мене до інгальторію поліклініки. Поки досвідчена й доброзичлива медсестра готувала усе необхідне для процедури, я розглядав її робочий стіл. Увагу привернула рамка без фотографії, в яку було акуратно вставлено різнокольорові марки.

Мобілізувавши природну кмітливість, збагнув, що маю справу із затятою філателісткою. Бо ж, виходить, і на робочому місці не може відірватися од своєї пристрасті. Хотів було зауважити: мовляв, негаряд плутати роботу й особисті захоплення, але, мобілізувавши ще й свою вроджену обережність, схаменився і заповіливо поцікавився:

— Що, філателія — ваше хобі? — І, прагнучи викликати ще більшу симпатію до себе, додав: — Я теж колись захоплювався цим...

— Сідайте он на той стілець! — ввічливо запросила медсестра. І з досадою зітхнула: — Яке там хобі! Це марки з усіх тих товариств, куди мене, фігурально кажучи, добровільно вступили. ДТСАФ, Червоний Хрест, товариства охорони природи, пам'ятки культури, любителів книги, а ще спортивне, а ще — боротьби за тверезість, а ще — рятування на водах... Усіх і не запам'ятаєш!

— І що ж ви у тих товариствах робите?

— Будь ласка, не розмовляйте!.. Дихайте!.. — Налагодивши апарат, сестричка присунула його до мене. А потім продовжила свій монолог. — Що роблю? Плачу внески, одержую марки, а решту вже роблять вони... ну, ті, що там сидять...

— А вони що роблять?

— Дихайте в трубку!.. І не розмовляйте!.. Як закінчите інгаляцію, можете самі піти до них і дізнатися. А потім і мені розкажете, чим вони там займаються. Страшенно цікаво!

Послухавшись медсестри, я пішов і поцікавився...

2. ПТАХ ФЕНІКС І ТОВРЯТВОД

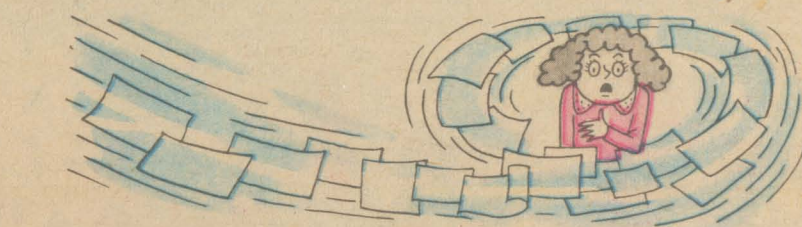
Сталося так, що спочатку навчився я... ну, не те щоб плавати, а триматися на плаву. А вже згодом навчився й читати. І тоді прочитав широковідомий нині афоризм: «Рятування потоплюючих — справа рук самих потоплюючих». А ще за якийсь час довідався, що той афоризм — порожній звук, оскільки для рятування потоплюючих існує така громадська організація — Добровільне товариство рятування на водах (попростому кажучи, Товрятвод).

Взагалі Товариство це не рятує, а готує. В кожному разі, покликане

готувати, навчати, виховувати безпосередніх рятувальників.

...Ось переді мною «Програма підготовки матросів-рятувальників і дружинників-рятувальників» (1986 р.). Вона починається словами: «В результаті навчання матрос-рятувальник і дружинник-рятувальник повинні знати...»

Ну що, по-вашому, повинен насамперед знати освічений матрос-рятуваль-

ник? Як рятувати того, хто «тоне»? Правильно! Тільки це він повинен знати не насамперед, а... по-третє. А що ж тоді «по-перше»? А по-перше, він повинен знати (цитую в буквальному перекладі з російської): «...основні керівні документи й положення про організацію охорони життя людини на воді». По-друге: «...права і обов'язки дружинника та матроса-рятувальника

по гарантуванню безпеки на воді». А вже по-третє — «...прийоми рятування на воді в літніх і зимових умовах». Отакої! Вловили! Спочатку треба знати керівні документи й положення, а вже потім — прийоми рятування. І це зрозуміло, бо документів таки більше, ніж «прийомів». І вивчити перші, мабуть, таки важче, ніж останні.

Під час війни Товрятвод кудись таємниче зникло, і до 1970 року наші славні громадяни тонули хто як міг, не користуючись його послугами. А у сімдесятому, немов той птах Фенікс, воно воскресло. Як? А так — цілком добровільно... На Львівщині, приміром, 13 березня вказаного року вийшла постанова обкому партії та облвиконкому «Про створення обласного Товариства рятування на водах». Створили, ясне діло, ідучи назустріч побажанням широких мас трудящих. Правда, трудящі про це своє бажання навіть і не віддали, але то не біда! Позаяк у ті «застійні» часи трудящі часто-густо «починали бажати» лише після того, як та чи інша постанова вже виходила...

Затим затвердили штати, а відтак

важче, бо штати на цілу третину скоротили, а з часом взагалі збираються скорочувати — віяння часу, знаєте! А крім того, підприємства переходять на господарчу систему, і витрачають бажання переказувати щороку невеликі суми як колективні члени Товариства (а таких, дякувати богу Нептуну, в області аж 379). А вже й сьогодні в одинадцяти районах голови товариств працюють на громадських засадах, без зарплати.

Щоправда, не зовсім безплатно, бо, згідно з положенням, їм можна виплачувати до 20 процентів від суми внесків, зібраної в даному регіоні. Як ви гадаєте, на що передусім буде спрямовувати свої зусилля такий громадський голова? Правильно! Я теж здогадався.

Досі я чомусь вважав, що жертва на воді буде менше не тоді, коли збільшиться кількість рятувальників, а коли буде більше людей, які самі вміють плавати.

— Чи всі 479,766 членів Товрятводу області вміють плавати?

— Ні, не всі, — зауважив в.о. голови обласного Товариства В. І. Кошечко. — Скільки з них вміє, не можу сказати.

— Ми таких даних не збираємо, — уточнила голова міського Товариства Л. Д. Уткіна.

Дивно!.. Здавалося б, цей показник повинен нечре реально свідчити про ефективність або неефективність діяльності Товариства. На початок вісімдесятих років кількість утоплеників на Львівщині послідовно зменшувалася. Зате у 1987 році чомусь різко підскочила. Чому? На це товрятводівські керівники не можуть дати вичерпної відповіді. І їх можна зрозуміти. Бо ж до сумної статистики утоплених потрапляють усі: і ті, хто пішов на дно у річці чи озері, і ті, хто захлинувся, приймаючи ванну у власній квартирі, і ті, хто примудрився впасти у колодязь... Як, цікаво, тут можуть посприяти зменшенню цієї цифри підготовлені у Товаристві матроси-рятувальники?

Але статистика утоплеників, хоча вона і має досить приблизне відношення до Товариства, усе ж таки потрібна

почали збирати з людей внески на утримання тих штатів. Внески дріб'язкові — якихось 30 копійок на рік із кожного товрятводівця. Тільки коли згадати, що на початок 1988 року в області налічувалося майже півмільйона членів Товариства, то сума набігає чималенька.

Далі, гірко скаржилися мені функціонери Товариства, працюватиметься

останньому. Бо коли цифра знижується, то можна з усіх трибун рапортувати про успішну діяльність Товрятводу, а коли підвищується, то це також аргумент для ствердження необхідності існування Товариства: бачите, мовляв, як багато людей тоне, скільки треба рятувати.

— Справді, — обурюється В. І. Кошечко, — якась дурниця виходить. Ішов собі п'яний, упав у кювет із водою і захлинувся. А його смерть потім у статистику Товрятводу йде. А чому, питається, не по лінії Товариства боротьби за тверезість?

Це запитання, власне, і визначило мій подальший маршрут.

3. ХТО Ж СТАВ НЕПИТУЧИМ!

Нехай кине в мене каменюку той, хто доведе, що працівники Товариства боротьби за тверезість цілими днями сидять собі й п'ють безалкогольні напої та пхнуться від неробства. Авторитетно засвідчую: вони зайняті й заклопотані по саму зав'язку.

Не кажу вже про той бурхливий організаційний період, коли на відомих усім «строго добровільних початках» відмобілізували комуністів, комсомольців і профспілковий актив до вступу в первинні організації. А потім вдалися до такого «важливого заходу в роботі Товариства» (цитую із спеціальної пам'ятки), як вручення членських квитків і значків ВДТБТ.

Три симпатичні жіночки, керівниці районних товариств — Мирослава Костюк, Неоніла Оверкова, Любомира Матвіяс — розповідали мені, яка це клопітна справа, скільки часу забирає. Бо цей «важливий захід», згідно із згаданою пам'яткою, вимагає проведення спочатку співбесіди з кожним майбутнім власником квитка. А вже потім «збираються фотокартки» і випускаються самі ті квитки...

Але ж це тільки в пам'ятці легко написати «збираються фотокартки». А у житті все зовсім по-іншому. Спробуй ті фотокартки зібрати, коли в одного їх нема, інший ніяк не може розшукати, а третя не хоче давати, бо вона, бачте,

там погано вийшла... А оте — «випускаються квитки», скільки воно здоров'я забирає! Відома вже нам пам'ятка застерігає: «Квитки випускаються російською мовою тушшю, чорнилом або пастою чорного чи фіолетового кольорів... Помарки і виправлення не допускаються». Отакої! Невже, подумав, цілком тверезий член ВДТБТ не зможе розібрати свого прізвища у квитку, якщо воно раптом буде написане українською мовою? Або синьою пастою?

Симпатичні воїтельки за тверезість ледве викроїли вільну годинку для розмови зі мною. Ажже нині вони зайняті проведенням зборів у первинних організаціях, де треба обговорити лист Центральної ради ВДТБТ про перебування роботи.

— А знаєте, як важко тепер зібрати людей на збори?! — бідається Неоніла.

— Треба ж тільки після роботи, — додала Любомира.

— По три-чотири дні на одні збори йде, — уточнила Мирослава.

Хоча мене, зізнаюся, турбує інше. Як, приміром, зав'язати жваве обговорення листа Центральної ради ВДТБТ, коли у ньому сам нічого не докумекаю! Ось вам для прикладу перший абзац першого розділу цього циркуляра: «Проведення децентралізації в діяльності ВДТБТ, переорієнтація керівних функцій вищестоящих органів щодо нижчестоящих по поданню організаційно-методичної допомоги у з'ясуванні і реалізації пріоритетних напрямів роботи, навчання активу, аналізу, узагальнення й поширення досвіду, координації практичних дій».

Я процитував цей абзац дослівно. І готовий поставити півлітра (апелісмового соку, звичайно!) тому, хто зможе розтлумачити тверезому членові Товариства, про що тут йдеться і що вимагається.

А ще ж, зважте, треба відзвітувати, скільки проведено таких зборів, скільки було на них присутніх, скільки виступило, скільки членів районної ради було при цьому і як були представлені на них

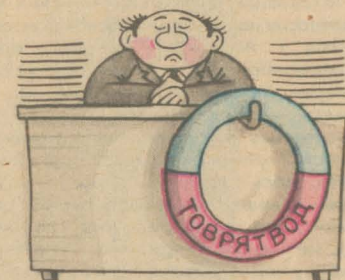
партійні, профспілкові, комсомольські організації. Отож згадані симпатичні жінки такі справді цілі робочі дні проводять у бігах, у трудах і в клопотах.

Проте не менш заклопотаний і заступник голови обласної Ради цього Товариства О. О. Рябчун. Він готує засідання, інструктує, збирає зведення, звітує, перевіряє, контролює...

Правда, у розмовах з функціонерами ВДТБТ я з наївністю дилетанта дозволив собі одне запитання:

— Скільких людей вам вдалося повернути до своєї віри, скількох п'яниць ви зробили непитущими?

Виявилося, таких даних у Товаристві не збирають. Але це, як той казав, уже нюанси...

Я розповів вам про два добровільних (в усякому разі, за назвою) товариства, які працюють, висловлюючись мовою дипломатів, у режимі максимального сприяння. З боку партійних, радянських, профспілкових, комсомольських органів. А от різні самодіяльні, неформальні товариства та об'єднання, які раз у раз виникають у наш час, — ті працюють у дещо іншому режимі.

Про них — у наступному фейлетоні і в наступному номері.

О. КРУКОВЕЦЬ.

Львівська область.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Поглянь сам, якщо не віриш: у нас усі тут закопують гроші в землю!

УВАГА — КОНКУРС!

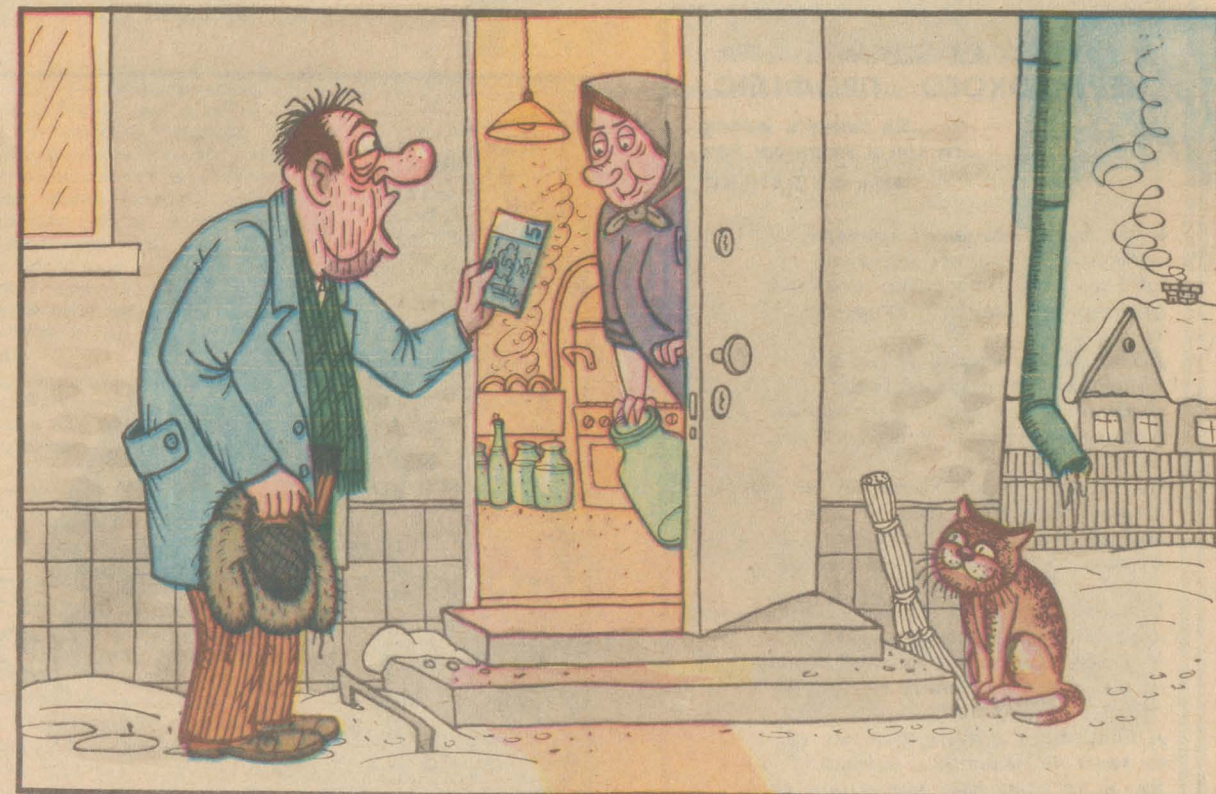
У 1989 році Перець проводить серед своїх читачів конкурс

НА КРАЩІ
ГУМОРИСТІЧНІ
ОПОВІДАННЯ
ТА ВІРШІ.

Рукописи з поміткою «На конкурс» приймаються в не обмеженій кількості (але обмеженого обсягу: оповідання — не більше трьох машинописних сторінок, вірші — до 50 рядків). Усі літературно досконалі твори будуть опубліковані в журналі. Кращі з них наприкінці року будуть відзначені преміями.

ЗА РОБОТУ, ДРУЗІ!
ДОБРОГО ВАМ ГУМОРИ!

ПЕРЕЦЬ

— Бабцю, у тебе проходять курси анонімного лікування від похмілля?..

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

Громадськість за останні рік-півтора здорово розперезалася. Начиталася матеріалів пленумів, завчила напам'ять резолюції недавньої всесоюзної партконференції і поступово починає вірити, що вона — вирішальна сила, а не набір коліщаток і гвинтиків у механізмі адміністративно-командної системи. А повіривши, суне носа навіть туди, що донедавна вважалося вчотнично втасмиченим. І, треба визнати, інколи небезуспішно суне.

Який чудовий проект перетворення Дніпра на стічну каналу угробили? Скільки мільйонів карбованців можна було б угепати в Дніпро-Бузький канал і дамбу, яка хоч і не повернула б Славутич назад, зате б надійно відгородила його від моря!

Поховавши світлі надії керівних меліораторів на рекордні обсяги освоєння коштів і переможні реляції, вона, громадськість, намагається тепер стати поперек прогресу в енергетиці. Її чомусь не переповнює гордість за перспективу мати практично в кожній області України свою АЕС. Чорнобиля, бачте, досі забути не може. І навіть такий, здавалося б, залізобетонний аргумент, що, приміром, під Парижем АЕС не менше, ніж коліс було білих грибів у чорнобильських лісах, на неї не діє. Навпаки, деякі мудраки, заціклені на екології, підрахували, що якщо нашої індустрії та такі ж енергоєкономні технології, як у французів, то ми б знали, куди дівати нинішні мільйони кіловатів.

Словом, складувати часи настали для тих, хто вважає, ніби виборці існують виключно для одностайного голосування за кандидатів, про існування яких вони довідуються лише з виборчих бюлетенів. І як приємно відзначити, що і в нинішньому неспокійному морі громадянської активності збереглися островці негласності, відстояні деякими «слугами» народу від самого народу.

П'ятнадцятого жовтня 1988 року сесія Кіровоградської обласної Ради народних депутатів обрала заступником голови облвиконкому Миколою Івановича Москаленка, підвищивши, таким чином, ризик під спонтанною дискусією на тему: «Коли буде порядок у Кіровограді?» У ній взяли письмову участь

десятки авторів скарг у різні інстанції, а практично кожен кіровоградець запитував про це сам себе, спотикаючись об буліжники соціально-побутової сфери. Відповідь була, м'яко кажучи, дещо несподіваною, оскільки усі ці аномалії громадськість пов'язувала саме з діяльністю Миколи Івановича на його попередній (і теж виборній) посаді голови Кіровоградського міськвиконкому. Точку зору широких кіл виборців розділила і обласна газета «Кіровоградська правда», опублікувавши 30 вересня великий відкритий лист М. І. Москаленку під заголовком «Гласність — не побажання, а вимога», у якому звинуватила Миколу Івановича не тільки в ігноруванні громадської думки, а й у зневажливому ставленні до газети, чий численні публікації міськвиконком здебільшого просто не помічав.

Заклик «Кіровоградки» до гласності, як видно з рішення сесії, залишився колективним гласом волаючого в пустелі. Микола Іванович оперативно передав справу своєму новообраному наступникові, а сам перебрався у вищестоящий кабінет, з вікна якого відкривалася широка панорама наслідків його дворічної невтомної роботи на посту мера, яка ще й досі викликає у жителів міста спалахи негативних емоцій.

Ідеться про реконструкцію центральної площі імені Кірова, що вилілася, за офіційними даними, у вісімсот тисяч карбованців. Людям, як, до речі, й мені, важко збагнути, чим керувалися «батьки» міста, вирішивши, що гідно ознаменувати перебудову можна лише помпезністю, що народ не відчує змін

у суспільному житті, коли не замінити прозаїчного асфальту, яким була покрита площа, на граніт і мармур, і не реконструювати фонтанчиків.

Було б іще зрозуміло, якби місцевий бюджет розпирало від сотень тисяч, а в Кіровограді не знайшлося жодної соціально-комунально-побутової дірки, яку отими сотнями тисяч можна було б затулити. А то ж дірок тих та дірок! У черзі на дитячий садок і ясла треба стояти роками. Школи переповнені. Міський та обласний тубдиспансери туляться у приміщеннях, збудованих якщо не за царя Гороха, то, принаймні, ще в період правління династії Романових. Онкологічний диспансер уже кільканадцять років прописаний у дитячій обласній лікарні, корпуси якої також викликають співчуття. Про дороги й говорити нічого. Досить один раз їх «скуштувати», аби переконатися, що дорожньо-експлуатаційна служба міста перебуває в ембріональному стані.

Ось чому кіровоградська громадськість, довідавшись про оті вісімсот тисяч, цілком закономірно розкрила рота, аби, спираючись на здоровий глузд і елементарну математику, донести до свідомості своїх «слуг», що два з половиною дитячих садка, одна школа або півтора багатоповерхових будинка — це краще, ніж один гектар закутої у граніт і мармур землі. Навіть якщо вона прикрашена фонтанчиками і ліхтарями для підсвічування.

Однак дружний протестуючий хор легко заглушили потужні бульдозери. За лічені дні вони зірвали з площі товстезне асфальтове покриття, після

чого спеціально випасані з Києва майстри заходилися втілювати у життя народжену в кабінетній тиші ідею. Всі транспортні сили були кинуті на доставку матеріалів. Спеціальну цеглу везли із Закарпаття, полірований граніт — мало не з заморських країв. Працювали без жодної хвилини простою. І все ж однієї доби не вистачило. А тому в ніч з шостого на сьоме листопада 1988 року були по тривозі підняті всі штатні одиниці міських комунальних служб, які мало не зубними щітками драїли свіжопокладені в землю цеглу і граніт, щоб уранці трудящі могли пройти повз святкову трибуну, не переносючи вдячних за осіб на трибуні на окремі недоробки і будівельні плями за трибуною.

А ще через кілька днів, коли випав легенький сніжок, площа спорожніла. Лише поодинокі сміливці, розставивши руки для кращого збереження рівноваги, намагалися подолати її навростоць. З'ясувалося: спеціальна цегла і полірований граніт, якщо притрусити їх сніжком, можуть успішно конкурувати із штучними ковзанками. На радість малечі. Заздалегідь продумана конфігурація площі із багатьма сходінками гарантує, що ця радість триватиме всю зиму, оскільки снігоочисною технікою тут не дуже розгорнешся. Хіба що якийсь кооператив візьме на себе цей клопіт.

Втім, якщо ставитися до всього цього по-філософському, та ще й спостерігаючи за подіями з висоти другого поверху облвиконкому, то голосу мас із приводу площі можна деякий час не чути, а згодом емоції вляжуться. Зреш-

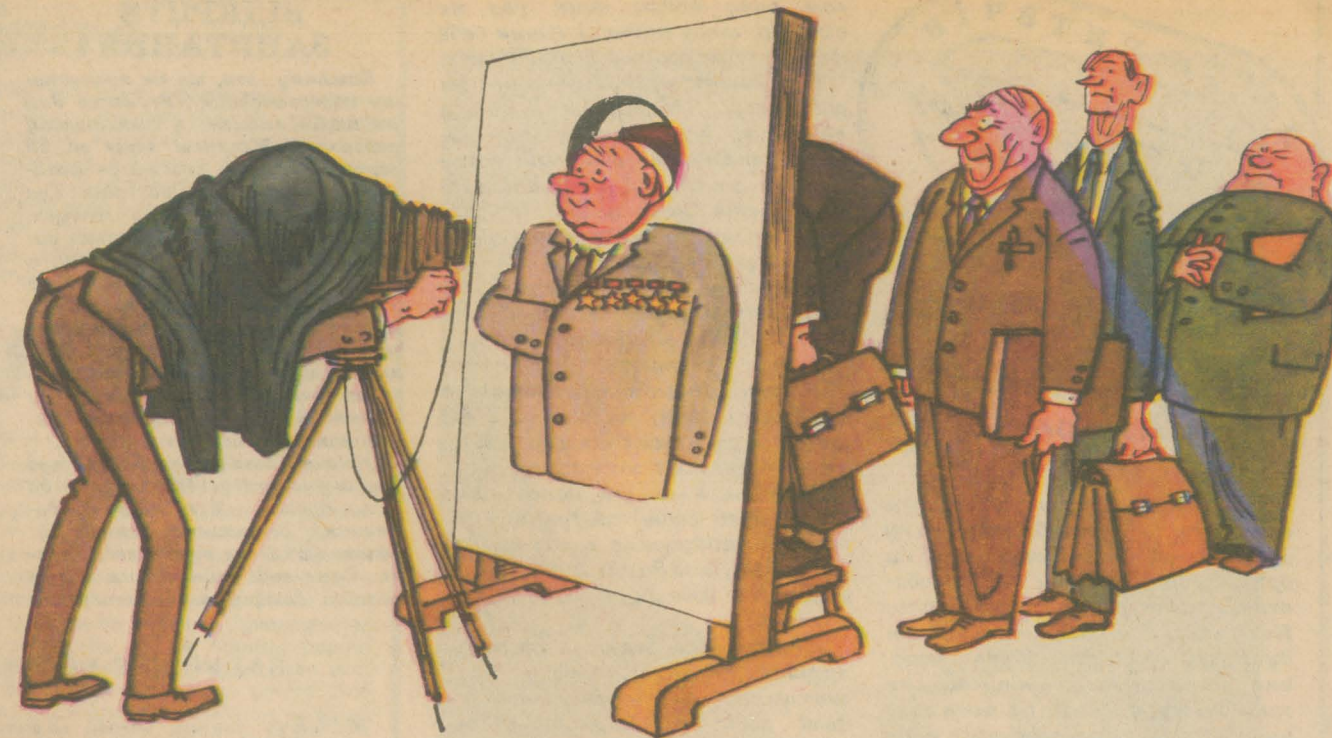
тою, назад цеглу ніхто не викопувати-ме, а пам'ять про дворічне перебування на посаді голови міськради залишиться.

Гірше те, що наполегливість Миколи Івановича у втіленні реконструкційного задуму громадськість тісно пов'язує з наполегливістю, продемонстрованою ним у дещо іншому напрямі. Наприкінці двадцять два ветерани з вулиці Омської підписалися під листом, у якому скаржилися, що вони більше десяти років просили міськраду посприяти у газифікації їхніх будинків, але так і не змогли допроситися. Зате варто було М. І. Москаленку почати зводити собі на цій вулиці особняк, як до нього тут же проклали газ і водопровід. Оскільки роботи на об'єкті по вулиці Омській, 16 закінчили відразу після партконференції і були завершені в рекордно стислі строки, люди засумнівалися, що голова міськвиконкому правильно зрозумів заклик партії до перебудови.

Підвищення Миколи Івановича по виборній службі, хотіли цього ініціатори подібного переміщення чи не хотіли, засвідчило, що цей заклик дещо своєрідно зрозумів не тільки він. Принаймні, відповідаючи на скаргу ветеранів, інший заступник голови облвиконкому В. Я. Філоненко, тепер уже, можна сказати, колега М. І. Москаленка, каменю на камені не залишив від звинувачень у нескромності, порушенні етики, використанні службового становища. По-перше, мовляв, домоволодіння побудував не колишній голова Кіровоградського міськвиконкому М. І. Москаленко, а його рідний брат Олександр Іванович Москаленко, до того ж не для себе особисто, а для їхніх спільних батьків, на яких після новосілля і переформив будинок. По-друге, за все заплачено до копійки. А по-третє, те, що далеко від індивідуального житлового будівництва організації продемонстрували таку гарячу зацікавленість, аби будинок Олександра Івановича Москаленка виріс швидше, ніж мухомор після дощу, — це випадковий збіг обставин, до якого ні сам Микола Іванович Москаленко, ні його колеги, ні нинішні посади не мають ніякого відношення. Коротше кажучи, громадськість чула давіти, та не знає, де він.

Я уважно дослідив усі ці випадковості, і вони мені видалися вельми закономірними. Втім, дивіться самі. До 1979 року Микола Іванович Москаленко очолював Знамянську пересувну механізовану колону № 144 тресту «Кіровоградводбуд». Непогано, кажуть, очолював, тому його поява у кріслі керуючого цим трестом нікого особливо не здивувала.

І тут він теж зумів себе показати. Щоправда, килуча адміністративно-виробнича діяльність нового керуючого супроводжувалася моментами легковажним ставленням до фінансової дисципліни і неперемірністю у доборі

кадрів. Однак вищестоящі кіровоградські товариші вирішили, що цей гріх не завадить Миколі Івановичу проявити себе на радянській роботі. В дусі тодішнього волевиявлення виборці одностайно віддали за нього у 1986 році свої голоси.

Практично відразу після обрання М. І. Москаленка головою міськради залихоманіло обласне промислову, де оголилася найвищальніша ділянка сільгоспсектора — посада директора обласної ветеринарної лабораторії. Прорісся криз сито місцеві агрокадри, які поприляглися хто де після недавньої

реорганізації і утруски в системі агропрому, нічого путнього не знайшли. І тоді погляди усіх без винятку заступників голови обласного агропрому звернулися до Олександрії, де на скромній посаді завідувача ветлабораторією РАПО тихо-мирно трудився брат голови Кіровоградської міськради М. І. Москаленка — Олександр Іванович Москаленко.

Продовження на стор. 12.

ФАХІВЦЯМ НЕШИРОКОГО ПРОФІЛЮ

...Як скинути шляпу, То хоч в двірники йди.
Микола ДАНЬКО.

Було, було: повчали і кричали, ввіймати намагались на гачок, щоб ми собі тихесенько мовчали, покірненько сопіли в кулачок.

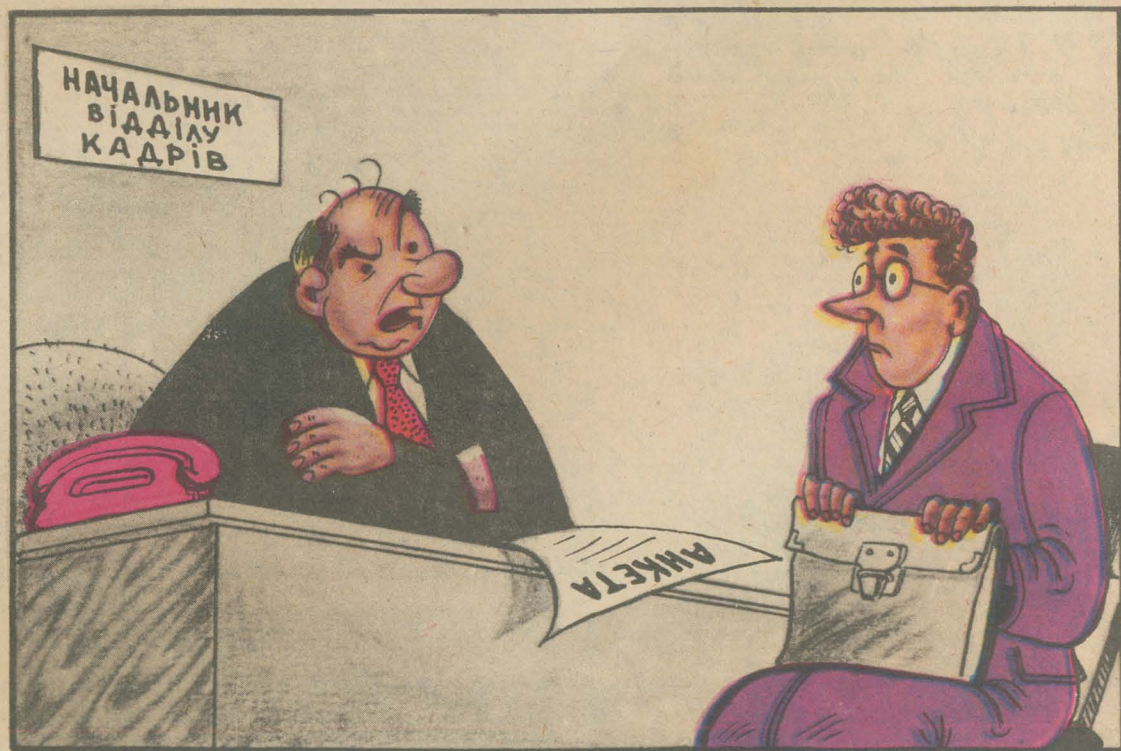
Досє на нас копичили роками, доносили натопували сейф, грозили, що завтра двірниками местимем вулиці... Усе було, усе.

Ну, що ж — двірник? Робота як робота, з сатиною у ній є спільне щось. Там хоч на тебе не роззявлять рота: мовляв, із хати сміття не винось!

Та вже й не діють окрики ці грізні — нова доба загати всі лама. Майстри копатись у чужій білизні, на вас сьогодні попиту нема.

А інше щось робить у цьому світі ви так і не навчилися, диваки. Яка ж то доля вам, нещасним, світить? Чи візьмуть вас хоча б у двірники?

Вас. ШУКАЙЛО.

— Отже, на окупованій території не були... не притягалися... не перебували... А чим ви займалися в період застою?

КУТОЧОК БЮРОКРАТА

ЯК ГАСИТИ ПОЖЕЖУ

ще одну догану вліпили. А заодно — мені й головному агрономові Кизиму. Це два. Або ось про пшеницю, — директор загнав це одного пальця. — Чи її розікрали, а чи розтринькали — не знаємо. Але ж у слідчі органи справу передали! А про госпрозрахунок, який не діє? Так ви знаєте, що головному економісту за це зробили? З роботи потурили, ось що! А ви пишете... — докріливо похитав головою директор, і, як здалося Миколі Гнатовичу, в його голосі забриніла скупка чоловіча слеза.

— То що ж його тепер робити? — безпорадно розвів руками М. Г. Труш.

— Як що? — підскочив директор. — Уміли про недоліки писати, а про те, що їх у нас уже немає, не вмієте? Ну, диктуйте:

«В редакцію журналу «Перець», копія: генеральному директору об'єднання «Київбу-ржакотуагропром». Недоліки, на які вказувалося в листі до редакції, напередодні перевірки були усунуті. Публікувати матеріал у журналі немає потреби». І підпис, підпис

гартенько поставте. Велике спасибі, Миколо Гнатовичу! Моє вам шанувальничко.

Директорова «Волга» сразу ж узяла з копит на Шамраївку, де в конторі цукрокомбінату вже чекав перевірочний з об'єднання.

А згодом його генеральний директор М. С. Кухар у відповіді Перцеві з великою керівною сумлінністю переказав усе, на що загинав пальці Борис Антонович.

Але, як показала наша додаткова перевірка, він один палець недогнун, інший — перегнув. Справу про крадіжку пшениці сквирська прокуратура, зокрема, припинила, бо через занедбаний облік у цукрокомбінаті і небажання керівників об'єднання допомогти слідству тепер уже неясно, хто, коли і в кого ту пшеницю крав.

Не туди, очевидно, загнав Б. А. Архипенко і з госпрозрахунком. Що він тут не на рівні — це факт, який нікого не турбує і не дивує. Незрозуміло інше: головний економіст З. К. Михайлюк звільнена не за розвал роботи, а... за власним бажанням. А це вже, вибачайте, як кажуть в Одесі, дві великі різниці.

Після керівного нальоту на Руду в монолітних пенсіонерських рздах почалися сумнівні терзання: приїде чи ні директор до їхнього села наступного разу? А якщо приїде, то для чого: поцікавиться їхнім життям-буттям чи знову гасити чергову «пожежу»? В дусі, так би мовити, перебудови...

М. ІЛЬНИЦЬКИЙ.

Сквицький район Київської області.

Мал. А. БОРДУНІСА

Не той тепер «Дніпро»...

Спочатку я хотів адресувати свого листа республіканському Держтелерадіокомітету: нехай би організували виступ по телебаченню кого-небудь із керівників Київського мотоциклетного заводу, і щоб цей «хто-небудь» пояснив, доки завод випускатиме таку халтуру. А потім подумав: навіть якщо моя пропозиція буде прийнята, ну, вислухаю я, приміром, директора чи головного інженера, так я й без цього знаю, що вони скажуть. Посилалимуться на брак, який одержують від суміжників, скаржитимуться на зношене устаткування і дефіцит висококваліфікованих робочих рук, обіцятимуть, що після реконструкції, запланованої на надцяті п'ятиріччя, якість продукції докорінно поліпшиться.

Добре, якщо передача йтиме, як нині кажуть, прямим ефіром і позастудійна телеаудиторія матиме змогу ставити запитання по телефону. А якщо ні, то я нічого не зможу сказати, а язик свербить.

Засвербив він після того, як я став власником мотоцикла «Дніпро-11», виклавши за нього 1856 карбованців. Усі, хто бажає мені добра і опієся на мотоциклах київської марки останніх модифікацій, застерігали: не роби дурниці, пожалій гроші, матимеш морю на все життя, що залишилося. Але я вірив: не може бути, щоб із заводського конвеєра протя-

гом року бодай один раз не сходило щось путнє, і тишив себе надією, що саме мені пощастить.

Не пощастило. Тільки-но на спідометрі з'явилася цифра «849», ми з мотоциклом помінялися ролями: не він мене возив полями, а я тягав його по майстернях. Дещо мені поміняли, але того, що могло повернути «Дніпро» здатність рухатися та ще й везти на собі вершника, у майстерні не було. Звернувся на завод. Мені відповіли, що всі дефекти усувають гарантійні майстерні. Коло замкнулося. І в подібному колі, наскільки мені відомо, крутиться більшість власників київських мотоциклів.

Отож моє перше запитання: чому завод свою продукцію відразу не відправляє в гарантійні майстерні, щоб до споживача вона доходила вже в кондиційному вигляді?

І друге. Пам'ятаю, якою популярністю колись користувалися мотоцикли київського заводу, відомі тоді під маркою К-750. У магазинах на них записувалися в багаторічну чергу, на базарах переплачували не набагато менше, ніж за автомашини. Зараз їх — бери, не хочу, а продати складніше, ніж купити.

Звичайно, відтоді завод збільшив випуск продукції. Але кількості не переросла у якість. Припускаю: існують на підприємстві об'єктивні труднощі. Припускаю: колектив заводу не працює під гаслом «Дайош стопроцентний брак!» Але якось же треба переживати за честь заводської марки, а не відфутболювати необачних покупців у гарантійні майстерні, знаючи, що ті сидять на голодному запчастинівському пайку?

Страшенно кортить почути відповідь на ці запитання. Можна і не з телеекрана, бо «Перець» власники мотоциклів «Дніпро» теж читають.

З. ЛЮБИНЕЦЬ,
головний інженер
колгоспу «Дружба»
Рогатинського району
на Івано-Франківщині.

ВІДКРИТЕ ЗАПИТАННЯ

Кожному, хто, ще не прочитавши кореспонденції «Етикетки для редакції», вміщеної у козятинській райгазеті «Жовтєві зорі» за 20 вересня, уважно розглянув фотознімок, яким цей матеріал був проілюстрований, могло здатися, що козятинці не тільки давно виконали Продовольчу програму, а й перевиконали її настільки, що м'ясо, приміром, просто нікуди дівати. На знімку були зафіксовані гора ковбаси і тушки качок, викинуті на звалище. Ще більше ковбаси, як довідуємося з перших рядків кореспонденції, пригорнули землею напередодні.

Однак газета не барабанила про трудову звитязу. Її виступ — до речі, другий — був ніби продовженням детективної історії, започаткованої ще тридцятим червня. Саме тоді відповідним актом народні дозорці задокументували

появу на території району невідомого джерела харчового наддостатку і саме відтоді місцеві детективи з райвідділу внутрішніх справ і райпрокуратури безуспішно намагалися встановити координати того місця, звідки згадане джерело бере початок.

Власне, у те, що вони намагаються, не вірю ні я, ні читачі газети, які дзвонять і пишуть до редакції, сподіваючись одержати відповідь: хто конкретно отак по-злочинницьки змарнував людську працю і яку за це поніс відповідальність. Он у людей по одній волосинці міліція здатна встановити особу злочинця, а нашим слідчим, інспекторам і оперуповноваженим гори зіпсованого м'яса для цього замало.

Словом, запитання читачів так і залишається відкритим. Але, сподіваємося, не назавжди.

Владислав ЛОЗИНСЬКИЙ.
Вінницька область.

ЗАПРОШУЄ КООПЕРАТИВ «ПРИВИД»

Віддаючи данину часові, вирішили і ми створити у своєму селі кооператив «Привид» — для тих, хто любить страшні історії про привидів, вурдалаків чи домовиків. За помірну плату кожен охочий полоскотати нерви матиме змогу провести вночі кілька годин у будинку, де зловісно скриплять двері, моторошно завиває вітер у димарі, тріщить підлога. Додайте до цього ще густі чагарники, які оточили приміщення, — і можете уявити собі ефект.

Цей будинок погодилося нам віддати в оренду правління колгоспу «Жовтень». У ньому колись була лазня. І не тільки лазня, а ще й комбінат побутових послуг. Майже десять років тому тут можна було помитися і випрати білизну. Та, на жаль, з невідомих причин лазню прикрили, а разом з нею — і комбінат. Поступово прогнила підлога, розхиталися двері, повипадали вікна.

Між іншим, виручені гроші ми плануємо використати на спорудження нової лазні.

Члени кооперативу — жителі села
Полтавського Лозівського району Харківської області.

Як відомо, найзаповітніша мрія кожного автолюбителя-городянина — забезпечити своєму металевому коню кооперативний дах над головою. А просто заповітна — знайти стійло нехай і не під дахом, зате під охороною. Щоб спокійно спати вночі на своєму дев'ятому чи дванадцятому поверсі, не збригаючись від найменшого шарудіння внизу, біля під'їзду, і не кидаючись погрозам до вікна, аби пересвідчитися, чи не потрошить тхось, бува, безприв'язний засіб пересування.

Не менш відомо також, що недавно вийшли урядові постанови, спрямовані на те, щоб ці найзаповітніші і просто заповітні мрії якомога скоріше збувалися.

Для нас, власників двохсот «Волг», «Жигулів», «Запорожців» і «Москвичів», що знайшли притулок на стоянці № 18 по вулиці Чорнобівській Ленінградського району Києва, заповітна мрія стала реальністю ще до офіційного вияву турботи про автолюбителів. Уже понад п'ять років практично стабільний колектив справно платить за стоянку, членські внески по лінії добровільного товариства «Ав-

МІЖ ДВОХ ВОГНІВ

толюбитель», численний штат якого покликаний оточувати нас піклуванням і захищати наші інтереси.

І раптом — грім серед ясного неба: з міськвиконкому надійшла вказівка негайно звільнити стоянку, бо через неї проходить теплотраса. При цьому підкреслювалося, що рішення про її знесення приймалося ще у грудні 1985 року, і, отже, оце стільки часу ми його злісно не виконували.

Звертаємо увагу на таку істотну деталь: державтоінспекція, посилаючись на той же міськвиконком, забороняє тримати автомашини просто неба і нерідко штрафую за це. Можна подумати, що є такі автолюбители, які вперто відмовляються од платних стоянок, аби тільки покинути свого залізного коня де попало.

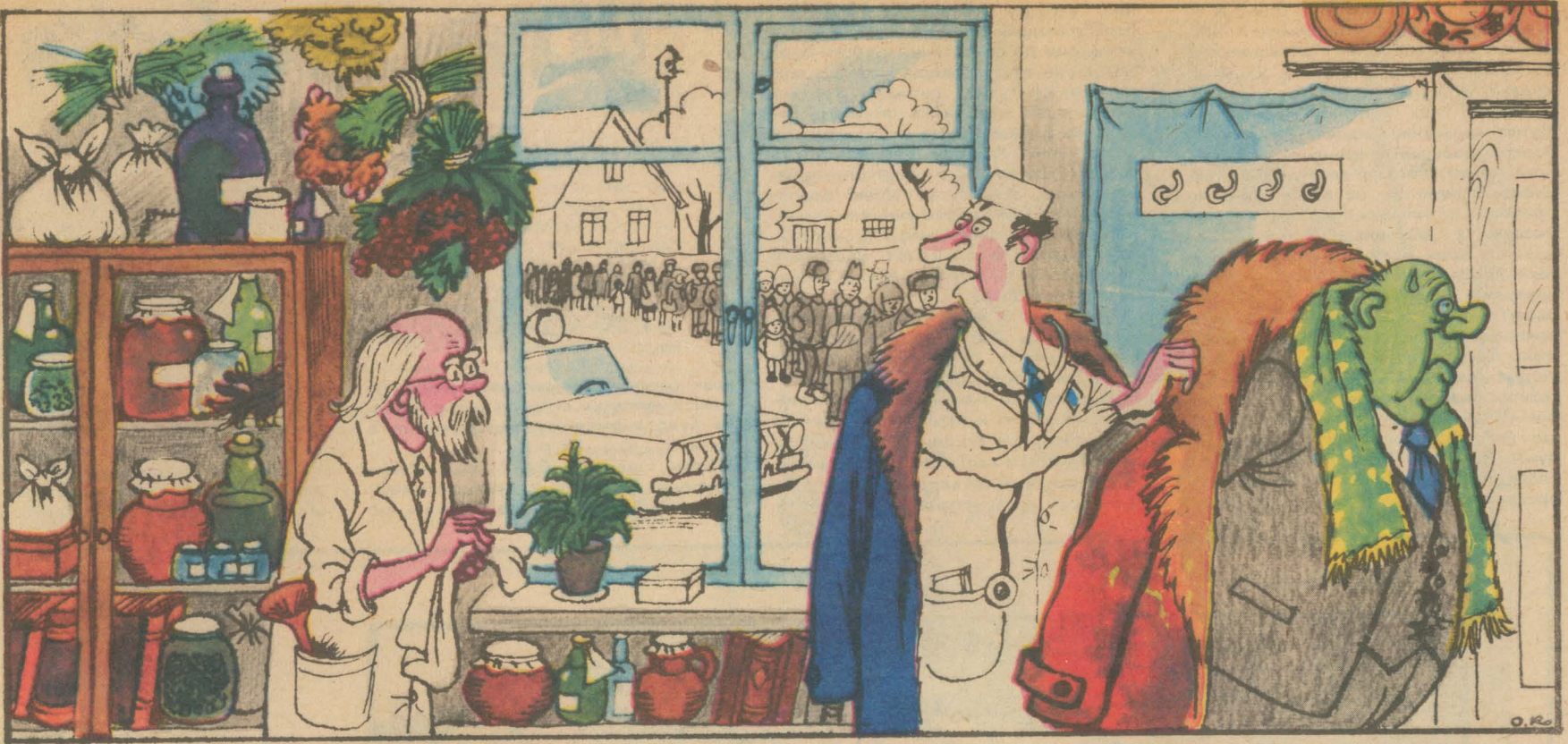
Щоправда, нас на вулицю начебто не виганяють. Бо прийнято, мовля, іще одне, зовсім свіженьке рішення міськради

№ 316 про виділення під стоянку земельної ділянки у Ленінградському районі. Але, по-перше, рішення — це не стоянка: на виділеній ділянці ще й кіт не валься. А по-друге, добиратися нам до неї стільки, що краще знову пішоходами.

Між іншим, виставляючи нас, ніхто й словом не обмовився про те, як буде із майже 40 тисячами карбованців, які ми вкляли в упорядкування нинішньої стоянки.

Отож сидимо ми нині, можна сказати, на чемоданах і думаємо: з одного боку, є урядова постанова, яка свідчить, що й автолюбителів починають любити, а з іншого — постанова міськвиконкому, в якій навіть натяку на любов нема. До речі, за генпланом на житловому масиві Біличі повинно бути дев'ять автостоянок. Повинно. А поки що п'ять тисяч автолюбителів чекають, коли ж генплан стане реальністю.

АВТОЛЮБИТЕЛІ —
усього 179 підписів.
м. Київ.

— Дякуй долі, що у Івана Івановича хребець випав, а то б ми твою народну медицину прикрили!..

Владилен ПРУДОВСЬКИЙ

НОВАЦІЇ

Кожен виявляє про нове турботу,
Різну ж суть в новації вкладає:
Дехто по-новому взявся за роботу,
Дехто по-новому справі заважає.

ВЗАЄМОЗВ'ЯЗОК

Зв'язані взаємно всі частини тіла,
Впевнився я в цьому якось ненароком:
Тільки повернуся спиною до діла —
Це мені виходить неодмінно боком!

ПРОЗОРИЙ НАТЯК

— Прозорий надто ти, скляний Графине,
В тобі все видно, хоч на гріш налито.
А я, — хвалився Глечик, — бач, із глини:
По вінця наберуся — й шито-крито!

ЧОВЕН ТА ВІТРИЛО

На щоглі роздуваючись, Вітрило
Бундючно до Човна заговорило:
— Безглузду пару склали ми якусь!
Я не шкодую сил, за вітром рвусь,

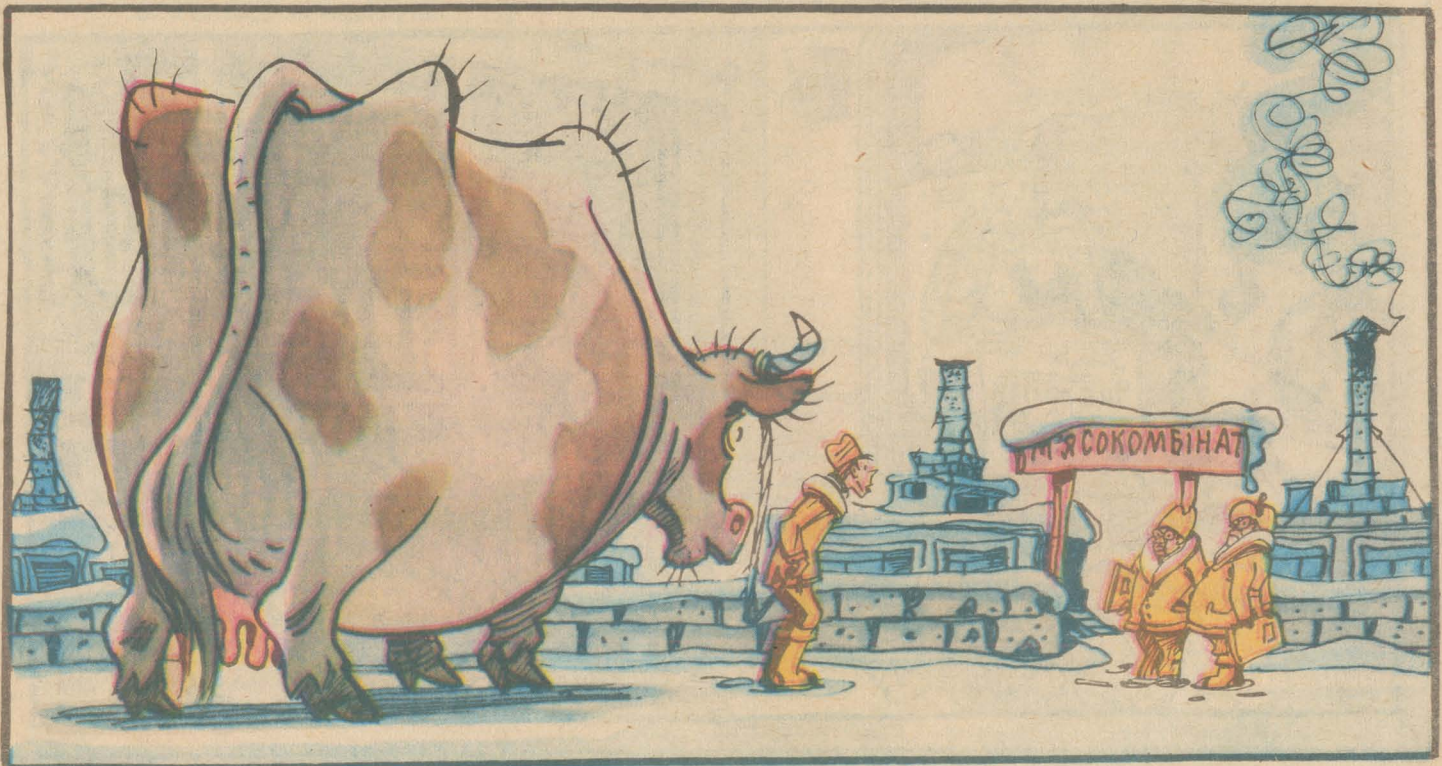
А ти цьому протишися відкрито,
Волочишся, немов старе корито.
Та був би я один — летіти б міг!
І тут біда наспіла, як на гріх:
Вітрило здулось так монументально,
Що миттю щоглу, мов сірник, зламало
Й, занурившись у воду моментально,
Ганчіркою безпомічною стало.
Вітрило прирєкло себе на сором —
Не зупинився Човен у плавбі...

Не допікай образливим докором
Тому, хто є опорою тобі!

З російської переклав
Б. МИРОНЕНКО.

м. Запоріжжя.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Неподобство!
Це вже ні в які ворота не лізе!..

Просто подив бере, до чого тонко-сьозі бувають натури. І хай би там жіночки. І хай би там малі дітки. А то ж — цілком дорослі трапляються індивіди з густим голосом і відповідальною посадою, а тільки що — в сльози... Чудеса, та й годі!

Кажуть, що Ярослав Прокопович Дутко, начальник харківської нафтогазорозвідувальної експедиції виробничого геологічного об'єднання «Полтав-нафтогазгеологія», не може спокійно реагувати на випадки порушень техніки безпеки у довіреному йому господарстві. Коли йому доповідають про таке, Ярослав Прокопович місця собі не знаходить. Схоплюється з крісла, нервово ходить по кабінету та все прикладає до очей хусточку — так йому жаль отих бідоласних робітників, які щодня внаслідок недотримання вимог техніки безпеки ризикують своїм здоров'ям і навіть життям. Кажуть також, що його дружина, знаючи вразливу душу Ярослава Прокоповича, вранці кладе йому до кишені цілу дюжину носовичків, а до вечора усі вони мокрі.

А вже коли на свердловині № 12, у Краснокутському районі, стався нещасний випадок — внаслідок кричущої безвідповідальності обслуги бурової установки до самостійної роботи було допущено троє стажерів і один з них, Олександр Рудик, загинув, — Ярослав Прокопович, передають очевидці, ридав, як дитина. Валер'яною три дні відполювали. А коли нарешті трохи заспокоївся, то видав такий категоричний наказ, віддає такі грізні розпорядження і найсуворіші вказівки, що всі побачили: о ні, з Ярославом Прокоповичем жарти погані! Слід незабарно перебудувати службу техніки безпеки, бо буде біда!

Правда, коли інспектори Держгірничотехнагляду знову через якийсь там час навідалися на виробничі об'єкти харківської експедиції «Полтав-нафтогазгеологія», то з деяким подивом спостерегли все ті ж грубі порушення та відхилення, про які вони сигналізували Я. П. Дуткові у своїх попередніх актах. На Безлюдівській свердловині № 612, приміром, експлуатувався несправний

Шліть носовички у Харків

кран, спуско-підйомні операції виконувалися неповним складом вахти, бурові не було укомплектовано пожежними щитами, і т. д., і т. п.

Боже, що тут було! Який вибух обурення потряс стіни службового кабінету начальника експедиції! Кажуть, що відлуння того вибуху докотилося не тільки до контори полтавського геологічного об'єднання, а й навіть до вікон та дверей Міністерства геології УРСР. І товариші з міністерства, розповідають, вдоволено крикнули: отак треба вболівати за людей, як Дутко вболіває!

Не встигнув йому просигналізувати про безпорядки, як у відповідь тут же — громи та блискавки: накази! заходи! розпорядження!

І вже навіть запланувало нібито міністерство на базі харківської експедиції провести республіканський семінар з питань техніки безпеки. Щоб інші подивилися та повчилися. Щоб на власні очі побачили, як Ярослав Прокопович залізною рукою порядок наводить!

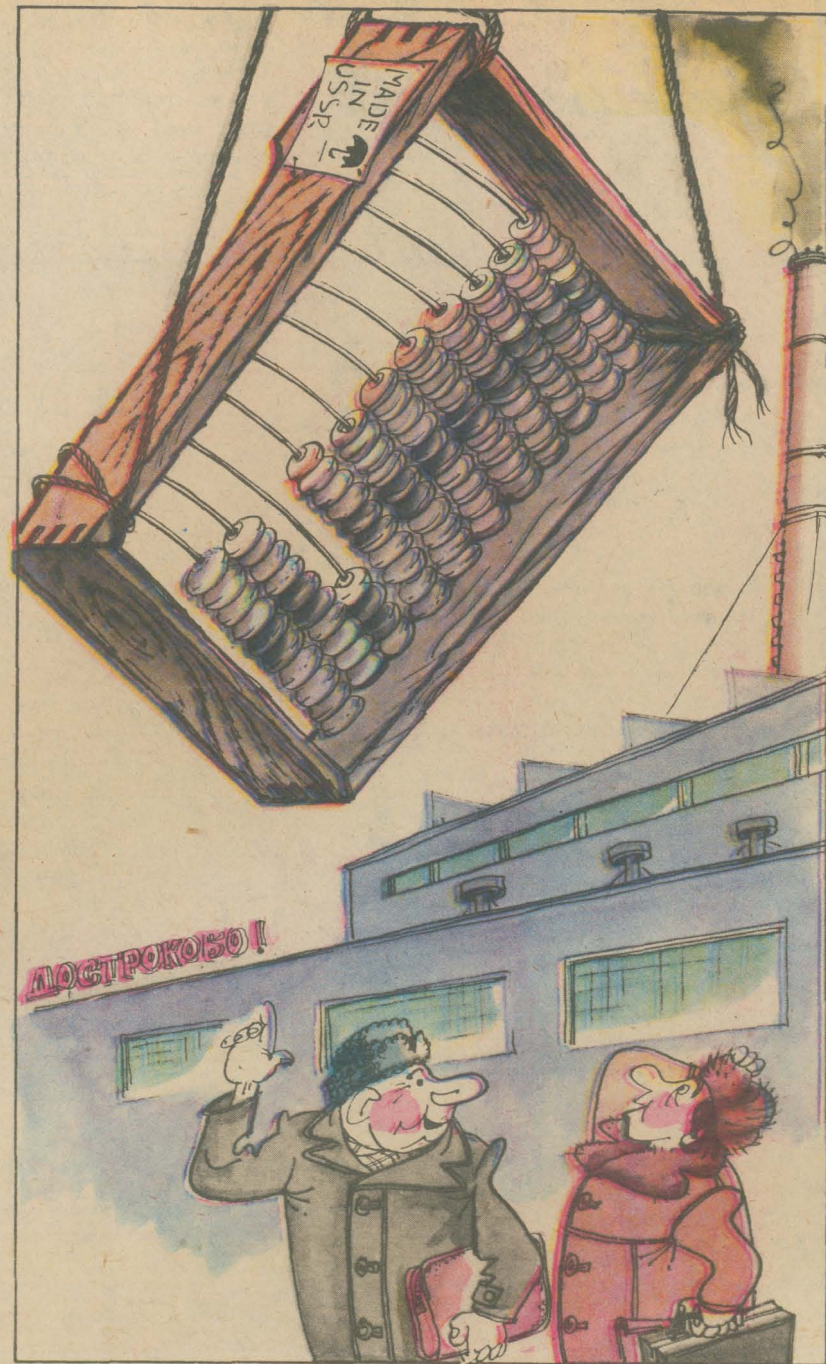
Тільки тут конфуз раптом вийшов: під час підготовки до семінару виявилось, що на буровій № 12 — на отій самій, де в червні 1987 року стався трагічний випадок з Олександром Рудиком, — знову допустили до самостійної роботи стажерів, які не закінчили курсу навчання і ще не склали відповідних іспитів, у тім числі — й з техніки безпеки... Смерть 20-річного юнака, виходить, так нікого нічому й не навчила...

І знову Ярослав Прокопович тяжко переживав. І знову його довго не могли заспокоїти. Леде-леде ото, було, втихомиритися, та й знов: як увияти, що могло б трапитися з тими хлопчиками,

якби хтось із них через необізнаність натис не ту кнопку, — так могутні ридання з новою силою і починають стрясати начальника експедиції. А сльози — ну буквально фонтанами б'ють! Просто дивно, звідки в людині такі невичерпні запаси отієї прозорої рідини?

У Міністерстві геології УРСР навіть подумують нову посаду впровадити — ангела-втішника. Щоб час від часу приїздив зі століці та втирав сльози вельми чутливому Ярославу Прокоповичу. Бо тих хусточок, які купує для нього дружина в харківських магазинах, уже не вистачає. Та й хіба їх настачиш, як он і наприкінці вересня минулого року на вже згадуваній свердловині № 612 трапився нещасний випадок з помічником бурільника О. Сериковим: перебіло Серикову, непроінструктованому з питань техніки безпеки, ногу розірваним тросом. А Ярославу Прокоповичу — нові переживання... Жалко людини! До сліз.

І. ЛАГОЗА,
В. БОЙКО.

— А цей експортний варіант нашої продукції користується надзвичайним попитом у закордонних меблевих фірм.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Добре, видно, у вас, діду, здоров'я, якщо таку воду п'єте.

КОРОТКО КАЖУЧИ

Відсутність будь-яких гальм може стати неабияким гальмом.

Ноді за одиницю істини приймаються децибелі.

Життя не завжди б'є. Інколи просто дає здраті.

Наслідки тотальної меліорації змушують добрате посушити голову! Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

Закон рівноваги: тим більше носиш у дім, тим менше лишається житлоплощі.

Чого вартя швидкість без гальм?

Хобі: плести мотузки з пліток.

Узлотаєм'ятного завжди склероз на добро.

Скільки тих, хто сидить на окладі, на волю й сплять!..

Кожен свій камінь за пазухою вважав дорожчинним...

Був переконаний, що дотягнутись до стелі легше, сидяти за столом...

Під час лікувального голодування усе поїдає очима.

м.Київ. Леонід СУХОПУКОВ.

Червона риба

Науково-фантастичне, екологічно-песимістичне
гумористичне оповідання

А у нас нещастя. Знову в екранольоті антигравітаційна прокладка гинула. Це так тато сказав. І ще якісь слова додав, але я їх не зрозумів — у школі таких чомусь не вивчають. Тож коли його знайомий слюсар з екранотехобслуговування не допомогло, наша завтрашня риболовля теж... Як прокладка... Гинеться.

А ми ж із татом цілісний рік до неї готувалися, мріяли, як упіймаємо оту таємничу Червону рибу, про яку всі стільки говорять, але якої, мені здається, так ніхто й не бачив. Бо живе вона у дуже далеких місцях, де рідко бувають люди, і випливає на поверхню лише в певні години. До того ж Червона риба дуже обережна, на неї по-

трібні спеціальні вудки з лазерним прицілом і маскувальний одяг із тканини-невидимки, а це ж неабиякий дефіцит.

Мій прадідусь розповідав, що в часи його дитинства Червона риба не була ще такою рідкістю і деякі відчайдухи ловили її аж по дві на рік. Але тато, коли це чує, дуже сердиться: «Послухати цих дідів, то колись і пташки мало не в кожному лісі жили, і трава просто в містах росла... По дві на рік! Тут хоч би одну рибину спіймати — буде що до кінця днів згадувати...»

Ой, як би це було гарно! Щоб не дерли кирпу деякі: «Ми з татом на Марс літали, на Юпітер...» Подумаєш, літали вони! Дістав квиток (якщо знайомі в касі є) — і лети со-

бі. А от якщо ми Червону рибу спіймаємо...

Вона мені навіть снитися почала: така гарна, швидка, сріблом аж виблискує... Стривай, а чому ця срібляста риба називається Червоною?.. Та-ту, чому?

— Завжди ти з дурницями чіпляєшся, он я не знаю, де ту прокладку взяти! Червоною вона називається тому... тому що... Та нема мені коли, словом. Ти що, забув, як домашній комп'ютер вмикається?

Я, звичайно, не забув. Швидко набрав відповідну програму і дізнався... Виявляється, риба зветься Червоною, бо такого кольору книга, куди її занесли як надзвичайно рідкісний вид. Але найдивніше ось що: виявляється, давно-давно була на світі не тільки теперішня Червона риба, а й багато інших. У кожної навіть своя назва була. Наприклад, оця, за якою ми з татом збираємося, звалася верховодкою...

Віктор КИРИЧЕНКО.

Мал. В. ЧИРЬОВА

ТЕЛЕГРАФ перця АГЕНТСТВО

НОВОРІЧНИЙ ВОГНИК

ХМЕЛЬНИЦЬКА область. (Кор. ТАП). Дванадцять місяців жителі смт Ямполь І. О. Разумей не дивитися телевизор. Тому майстри Білогірського телеагента запросили його на новорічний вогник, який спеціально влаштували для свого постійного клієнта. «Може, хоч тепер буде менше скарги на Ігор Олександрович», — сказали вони кореспондентові ТАП, — що ми за рік не можемо якісно відремонтувати його «Електрон-714».

ЗАГАДКОВЕ ЗНИКНЕННЯ

Більше року тому штаб-квартирою ТАП було відправлено на адресу Львівської облспоживспілки браковані жіночі босоніжки, куплені громадянином Пополоцьким на дрогбицькому ярмарку. Зв'язки повідомляти, що отримав їх працівник спілки на прізвище Максимів. Відтоді ні покупець не вдалося отримати нових босоніжок, ні Перцеві — відповіді з облспоживспілки.

Не виключено, що тов. Максимів не такий вередливий і босоніжки припали йому до душі. В такому разі прийнято повертати покупцеві вартість товару.

ГЕТЬ ОДНОМАНІТНІСТЬ!

ВОРОШИЛІВГРАД. (Кор. ТАП). «Будувати треба так, щоб на одній вулиці не було двох однакових будинків!» — під таким гаслом шириться рух проти безлічності нових мікрорайонів наших міст. Ділом відгукнувшись на це працівники другої дільниці Ворошиловградського комбінату будматеріалів (начальник М. Я. Діденко). В їхній продукції важко знайти хоча б дві однакові цеглини.

ВПРАВНИЙ ВІНИК

Серед нашої кімнати
вчився віник замітати.
А совок лиш заважав —
все сміття порозкидав!

Бо совка тримав Андрійко,
наш Андрійко — неумійко.
Ну а віник я тримала —
дуже гарно замітала!

Галина МАЛИК.

ФОТОАПАРАТ

В лотерею Гриць — мій брат —
Виграв фотоапарат.
Що той «велик» і мопед —
Все затьмив новенький «ФЕД»!
Дуже цінний апаратик,
Ним усі хлоп'ята снять:
Плівку вставив — і порядок!
Що завгодно можна знять.
Братик пальцем кнопку маца,
В об'єктива загляда —
І підряд все клаца, клаца,
Що на очі попада.
Й так, і так схилиа голівку,
Бігає аж падає...
А коли проявить плівку —
Кадрики розгадає:
— Тут повинна бути мама...
А на плівці — сіра пляма!..
В кадрі, де знімав бульдога,
Видно хвіст і задні ноги.
Десь був кіт?.. Нема кота,
Кадр — суцільна чорнота...
На п'ятнадцятому кадрі —
Черевик сестрички Катрі...
Виправдовується брат:
— Це несправний апарат!..
Став, похнюпивсь перед татом:
— Тату, глянь, що з апаратом.
Так старавсь — і все дарма:
Кадру чіткого нема!
А татусь пошкріб борідку:
— От із цим не згоден я:
Проявилась дуже чітко
Вся незібраність твоя!

Володимир ЧУБЕНКО.

Чому півні кукурікають?

КАЗКА-ЖАРТ

Двоє півнів — два друзки
Забрели раз до ріки
І побачили, як спритно
Вудять рибу рибаки.

Дружно дзьоби облизали
І отак собі сказали:

— Завтра встанем дуже рано,
Ще як трави сплять в росі,
Підем з вудками і станем
Теж ловити карасів! —

Й порозходилися спати
Кожен до своєї хати.

А на світ благословлялось —
Загукав дружок дружку:
— Не забув, що домовлялись
Йти раненько на рі-ку-у?

Другий півень пробудився,
Та на ноги не схопився.
Тільки кліпнув оком соня,
Позіхнувши до смаку,
І гукнув дружку спросоння:
— На яку-ку рі-ку-у?

Та й уклався знову спати —
Ліньки рано так вставати.

Перший півень аж присів:
— На таку-ку рі-ку-у,
Де рибалки справжні всі
Зранку вудять карасів!..

Сплюх поспав і знов дружку:
— На яку-ку рі-ку-у?

Довго ще перемовлялись —
Так на річку й не зібрались.

На світанку
З того часу
Перегук луна щоразу:
— Йдем сьогодні на рі-ку-у!
— На яку-ку рі-ку-у?

Тільки й чуть:
— Ку-ку-рі-ку-у!
— Ку-ку-рі-ку-рі-ку-у!..

Анатолій ГАРМАТЮК.

ПЛАНЕТА КАЗОК

18

ВИЗВОЛЕННЯ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

НЕ РАДІСНО ЗУСТРІЛИ ВЯЗ-
НІ РАПТОВУ ПОЯВУ
КОТИГОРОШКА...

ЕХЕ-ХЕ... НЕ
ТАКОЮ, ДУМАЛОСЯ,
БУДЕ ЗУСТРІЧ...

Чого засмутилися?
Я з вами! А зі
мною ГРІЗНА
БУЛАВА. ЗАРАЗ МИ
ПЕРЕВІРИМО, ЧИ
МІЦНІ ДВЕРІ ЗРОБИВ
ЗМІЙ-ГОРИНИЧ!!

ВПЕРЕД,
НА ШТУРМ!
ЗА МНОЮ!!!
НАЧУВАЙСЯ,
КАРАБАС БАРАБАС!

ВЕРНИГОРА, Вир-
ВИДУБ, КРУТИВУС!
ПОБРАТИМИ, Ось
МИ Й ЗУСТРІЛИСЯ!

ГОМОНЯТЬ... ТЕПЕР УСЯ
ГІ-ГІ-ГІ! КОМПАНІЯ
ЕЩО ПОСЛУ- ВКУПІ! !!!
ХА-ХА... ХАТИ!

ТОРОХ!

МИ ЗАБЕ-
ПОСЯ! ПОЩАДІТЬ!!!

МИ ЇХ ВЛАШ-
ТУВАЛИ В МУ-
ЗЕІ КАЗКОВИХ
РЕЧЕЙ...
КУДИ ВИ ПОДІ-
ЛИ МОЇХ
НОВИХ ПО-
БРАТИМІВ:
ПЕРЧЕНЯ
І КОТИКА?

152 Продовження буде.

От прикинули ми за звичкою, що кому старий рік дав, чого недодав, поручкалися з новим роком і думасмо, що вже тільки від нього все залежить, що тільки з ним справу маємо.

А воно, між іншим, поки що й не зовсім так, бо є ще й так званий «східний календар», на який останнім часом широко мода розійшлася і

собаці під хвіст. Виявилося: «князь Боргезе» — флорентійський нотаріус Марчелло Петацчі, що погорів на крадіжці, а «баронеса Саксен-Кобургська» — завсідниця Репабану — гамбурзького портового району, який зажив сумнівної слави своїми скоромними закладами, — і давно розшукується поліцією.

ПРИМХИ ДРАКОНА

згідно з яким рік під порядковим номером 1988-м іменується роком Дракона. Так-от, позаяк той календар із нашим не в ногу йде, то рік Дракона, почавшись 17 лютого минулого (як би тут не заплутатися) року, до свого кінця ще тільки добирається. Отже, багато чого поки що від Дракона залежить. Тим паче, що він, як і кожна звірина східного календаря, має не тільки певні обов'язки й повноваження, а й уподобання. І саме од них залежить, як кому поведеться в році, що під його опіку відданий.

Про дещо в цьому плані уже й зараз можна сказати. Так, зокрема, чи не найбільше в рік Дракона пощастило шведським коровам та іншій тамтешній живності: в липні, як повідомляла англійська «Морнінг стар», у Швеції мали прийняти закон на захист домашніх тварин. Проектом закону передбачалася повна заборона на такі індустріальні способи вирощування худоби і птиці, як утримання в клітках, безвипасна відгодівля, розведення в загонах. Щоб, як пояснив міністр сільського господарства, за 10 років створити здоровіші й приємніші умови життя домашнім тваринам. Бо, заявив він, кожна корова має право пастися вільно.

А ось вам інший приклад. У своєму оточенні Єгуді бен Еліав, житель ізраїльського міста Петах-Тиква, більше знаний під прізвиськом Гаміар, по-нашому сказати б — Осел. Але пошити в дурні інших він задумав зовсім не для того, аби довести, що ту кличку до його особи приліпили несправедливо. Врешті, хто був утаємничений у його справи, думається, за осла його й не мав, бо справи ті спритно велися в обхід закону: Єгуді бен Еліав був хазяїном «млина» — утримував потаємне гральне кубло. На чому й понався.

Ізраїльський закон приписує за це шість місяців тюрми або штраф до 100 тисяч шекелів.

Ті тисячі, якщо зважити на справжню вартість шекеля, — не який-то вже й великий скарб. Та й півроку — не вічність. Але Єгуді вирішив і тут закон обійти: щоб вислизнути з-під карі, взявся симулювати психічне захворювання — клептоманію — хворобливий потяг до крадіжки. Консильїум судових медиків-психіатрів, як повідомила західнонімецька газета «Унзере цайт», виніс рішення: протягом трьох років утримувати в психіатричній клініці з суворою режимом ізоляції.

Видно, до ослів, навіть якщо вони й не справжні, Дракон не благоволить.

Та й, взагалі, істота він хоча й мила, але досить примхлива. От судіть самі.

Жителів швейцарського міста Санкт-Геллена рік Дракона опашливав був особливою увагою високотитулованих осіб: нащадок дуже древнього італійського аристократичного роду князь Гвідо Боргезе-молодший і Юніта-Августа-Вальквірія, баронеса Саксен-Кобургська, вирішили поїхати саме в цьому місті.

Шлюбна церемонія, як відзначала «Унзере цайт», була дуже пишною. Та раптом втрутилася поліція, і все пішло

Отак усе перекапустилося. А, до речі, за свідченням паризької «Інтернешнл геральд трібюн», відомий сингапурський віщун Тай Хуа авторитетно запевняє, що Дракон опікується сміливцями і авантюристами. Просто загадка, чому це тим двом його підопічним не пощастило. Може, своїми шлюбними уборами Драконові не догодили? Бо ж, як відомо, кожна звірина східного календаря має свої улюблені кольори, і якщо хочете, щоб вона до вас прихильною була, то на це слід зважати при добірї туалету.

Що од кольору і справді-таки багато залежить, свідчить хоча б такий факт. Колишній службовець друкарні Гілберт Гут'єррес із каліфорнійського міста Мартінес вирішив підрихтувати свої фінансові справи, отож узявся продукувати фальшиві банкноти. Оскільки рік Дракона (знову пошлемося на авторитет Тай Хуа) сприятливий для людей енергійних і цілеспрямованих, то можна було б думати, що Гілбертові пощастить. Аж ні — скопили сіраку при першій же спробі витвір своїх рук у діло пустити. А при обшуку вдома, як розказала «Інтернешнл геральд трібюн», взяли у нього ще й 10 тисяч свіженьких доларів у 20-доларових купюрах.

Річ у тім, що, будучи дальтоніком, Гілберт не розрізняє деяких кольорів і надрукував серії тих банкнотів чорною фарбою замість зеленої.

Звичайно, можна сказати, що коли б той невдаха не став безробітним, то не вирішував би свого фінансового питання у такий спосіб і жив би спокійно навіть при своєму дальтонізмі. Але, думається, річ тут в іншому. Якби Гут'єррес був ті серії зеленою фарбою віддрукував, як то на справжніх доларах робиться, то, мабуть, йому пофортунило б більше. Видно, Дракон чорної фарби не любить.

Ця історія ще раз підтверджує, що зі смаками Дракона (та й не тільки його!) треба дуже й дуже рахуватися. Так, як це роблять на Сході. Хоча б у тій же Японії. Там дотримуються всіх приписів східного календаря і, звичайно ж, знають, як догодити Драконові, аби рік його імені щасливим був. Хоча, зауважимо принагідно, він чомусь і не для всіх японців таким видався. А для 16 японських школярів став останнім — перед початком нового навчального року вони покінчили життя самогубством.

Цю «епідемію» самогубств японська газета «Майніті» пояснює страхом дітей перед поверненням після канікул до школи. Статутом багатьох японських шкіл, як дізнаємося з газети, визначається не лише форма одягу й довжина волосся учнів, а й навіть кількість складок на спідничках учениць і слова, з якими учням належить звертатися одне до одного.

Так що, думається, винен тут не стільки сам Дракон, скільки незадавні од нього драконівські шкільні порядки. Вони, очевидно, не втратять своєї сили і в наступному році. Хоча то буде вже рік Змії.

Дм. МОЛЯКЕВИЧ.

ВІН І ВОНА

— Як мене ти не кохатимеш,
То життя все шкодуватимеш!
— Нащо я тебе кохала?
Краще б досі шкодувала.

В ДІВКАХ НЕ ЗАСИДИТЬСЯ

— У мене донька, — каже Сидір, —
За кого схоче — заміж вийде.
— Ну, а за кого ж, дядьку Сидоре?
— Та-а, виберем...

Олександр ВИСОЧАНСЬКИЙ.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Отже, так: по три шкури з кожної і можете жити...

— Ну що ж, раз бензину немає, то хоч так продовжимо погоню!

Страшні перо
НЕ В ГУСАКА...

«Силами профкому був придбаний старий більярд. Його відремонтували й при допомозі адміністрації він працює непогано».

(З протоколу профспілкових зборів).

Надіслав М. ЛЕБЕДЮК.

«Прошу освободити моїх дітей от вивчення українського мови, в зв'язі з тим, що я військовослужбовець...»

(із заяви).

Надіслав І. БРАВЕРМАН.

«За період з 15 по 25 серпня в мед-вигляднику побувало 15 чоловіків, у тому числі одна жінка».

(3 листа).

«Прискоренню виконання оперативного завдання сприяє застосування безвідповідального обробітку ґрунту».

(3 листа).

«Раніше все стадо випасалося в нас разом, а зараз розподілили його на два табори. Так легше за ним доглядати. Вимагаємо, щоб корови були добре нагодовані, щоб працювали чесно, добросовісно, щоб старалися».

(3 листа).

Надіслав В. ТАРАНЕЦЬ.

ДАНИНА МОДИ

Закінчення. Початок на стор. 4.

Олександр Іванович погодився переїхати до обласного центру. Йому тут же виділили квартиру в будинку готельного типу і внесли до списків на позачергове одержання нормального житла.

А тут — на тобі! — чергова випадковість. «Враховуючи труднощі у розв'язанні житлової проблеми» (у Кіровограді в черзі на житло стоїть 37 тисяч сімей. — В. Б.), міськвиконком виділив під індивідуальне будівництво 14 майданчиків на 5523 будинки присадибного типу. І один з них — у мальовничому місці по вулиці Омській, біля великого водосховища. Цілком випадково про це довідавшись, Олександр Іванович благородно відмовився од майбутньої квартири, добровільно зголосившись перекласти клопіт про дах над головою з держави на власну голову. Міськвиконком належно оцінив це благородство, виділивши забудовнику О. І. Москаленку шість «соток» на самісінькому березі водосховища.

Проте й на цьому щасливій збіжці обставин не припинилися. Демонструючи палку любові до забудовників, міськвиконком прийняв рішення, яким доручив «комунальним службам, підприємствам і організаціям здійснити випереджаче будівництво інженерних мереж і об'єктів». Комунальні служби, підприємства і організації з невідомих причин притримували виконувати це рішення, чого раніше за ними ніколи не спостерігалось, причому почали саме з вулиці Омської. Олександр Іванович не мав іще жодної цеглини, а до його майбутньої оселі вже тягнули газ і воду...

Березневого дня 1988 року Олександр Іванович брів світ за очі, обтяжений думками про те, де його, при нинішньому дефіциті буквально на все, дістати будматеріали для скромної

хижі з підвалом і гаражем на першому поверсі, й не помітив, як забрів на околицю Кіровограда. Розгублено звівши очі, він наткнувся поглядом на вивіску, яка інформувала випадкових перехожих, що в цьому двоповерховому будинку прописана ПМК-140 тресту «Кіровоградводбуд».

«Кіровоградводбуд», «Кіровоградводбуд»... — замислено прошепотів Олександр Іванович. Щось знайоме відалося йому в цій назві, але він так і не зумів згадати, що порівняно недавно трест під такою назвою очолював його рідний брат.

«Де наше не пропадало!» — подумав Олександр Іванович і неспішно прочинив двері начальника мехколоні.

Микола Арсенійович Матвійчук, начальник ПМК, саме сидів за своїм столом, у розпачі обхопивши голову руками. Територією мехколоні нікали без діла підлеглі йому будівельники широкого профілю, бо не було фронту робіт.

«Хоч би яму під льох хто-небудь замовив викопати», — подумки закликав потенційних замовників Микола Арсенійович і в цей момент помітив відвідувача.

— Ви щось хотіли? — лагідно запитав він Олександра Івановича.

— Так, — боязко відповів Олександр Іванович. — Хатку хочу собі збудувати.

— Любий ви мій! — кинувся до нього Микола Арсенійович. Однією рукою він намагався пригорнути Олександра Івановича, а другою натискав на кнопки, скликаючи усіх причетних до складання бухгалтерських документів. — Де ж ви раніше були? Яке це для нас щастя, яка це для нас радість!

Через кілька хвилин було підписано угоду, за якою ПМК зобов'язувалася до кінця року здати будинок під ключ, а О. І. Москаленко — сплатити за це 13 588 карбованців. (Нині М. А. Матвійчук клянеться-божиться, ніби йому й на

думку не спало, що Олександр Іванович Москаленко може бути родичем його недавнього начальника Миколи Івановича Москаленка).

Коли емоції вляглися, Микола Арсенійович тверезішим поглядом оглянув усі пункти угоди.

— Тек-с, — мовив він, — з транспортом проблем ніяких. Усі наші механічні кінські сили — у вашому розпорядженні. З цементом хоч і дуже суцужно, проте кілька десятків кубометрів розчину, бетону й тому подібного нашкребемо. А от із цеглою — проблема, її ми практично не одержуємо.

— А як же без цегли будувати? — розгубився Олександр Іванович.

— Не знаю, — розвів руками начальник ПМК. — Цегла нині — на вагу золота.

І в цю мить у кабінеті пролунав цілком несподіваний телефонний дзвінок.

— Товариш Матвійчук? — уточнили на тому кінці дроту. — Це вас з обліпано турбують. Ми тут фонди на цеглу розподіляємо і не знаємо, куди сорок шість тисяч приткнути. Може, візьмете? Цей дзвінок поклав початок цілій серії фантастичних діалогів.

— П'ятдесят чотири залізобетонні плити? — запитували Олександра Івановича в одному місці. — З дорогою душею!

— Сімдесят чотири кубометри плит «пе-ка сорок два на дванадцять»? Ласкаво просимо!

— Сім кубометрів дошки для підлоги, «вагонки»? Беріть мерщій, бо ще, чого доброго, зогниє!

Та й сама ПМК-140 повелася поджентльменському. По-перше, упора-

лася з будинком не до кінця року, а до жовтневих свят. Цьому, зокрема, сприяло те, що довідавшись про об'єкт по вулиці Омській, 16, із Знамянської ПМК-144 тресту «Кіровоградводбуд» терміново прибула бригада добровольців широкого будівельного профілю.

По-друге, ПМК-140 узяла на себе клопоти з перевезенням і розвантаженням усього будівельного асортименту — від цегли до шурпів.

По-третє, вона продемонструвала винятковий фінансовий лібералізм. Узявши з Олександра Івановича 24 березня скромний завдаток у чотири з половиною тисячі карбованців, вона терпляче чекала, поки замовник сам знову відстане гаманець. Зробив це Олександр Іванович аж 26 жовтня (може, теж випадковий збіг, але саме в цей період по облвиконкому вже гуляла скарга 22 ветеранів). Щоправда, зробив не повністю, залишившись винним, якщо виходити з угоди, майже дві тисячі карбованців. А рахунок за транспортні послуги не виставили навіть на день мого відрядження у грудні. Теж випадково, звичайно.

Отак складалася історія з будівництвом по вулиці Омській, якщо вірити офіційній версії.

Особисто я в неї не вірю. Як не вірять, напевно, і автори версії, але вперто її дотримуються. Бо інакше доведеться здати той острівець, на якому поки що можна вважати, ніби гласність і демократизація — це лише данина моді.

В. БОНДАРЕНКО,
спец. кор. Перця.

Кіровоградська область.

«І БЛАГОСЛОВЕННО БУДЕ ВАШЕ ІМ'Я...»

Протягом кількох десятиліть у уяві багатьох це ім'я нерозривно пов'язувалося з образом Перця...

Федір Юрійович Маківчук, шеф, як його позаочі величало підібране і виховане уже ним самим молодше покоління перчан, пішов із життя. Словом цим складаємо шану його пам'яті; слово це — то і спроба накреслити кілька, бодай побіжних, штрихів до самотнього портрета людини, ім'ям якої «Перець» майже сорок років благословлявся в дорогу у світ широкий — до тебе, дорогий читачу...

Літ кілька тому в пресі нашої була замітка, в якій йшлося про своєрідний рекорд у журналістиці: редактор одного американського періодичного видання незмінно пробув на своїй посаді п'ятдесят років. Майже сорокалітнє незмінне редакторство Федора Юрійовича Маківчука — це рекорд не лише в українській, а й всесоюзній журналістській практиці. А якщо зважити на те, що, на відміну од свого американського колеги, редагував він видання не просте — журнал гумору та сатири! — то тут уже чи й не світова першість.

У «Перець» Федір Юрійович прийшов у нелегкий для журналу, та й взагалі для гумору і сатири, час — у жовтні 1946 року. Тодішній перчанин, відомий поет-сатирик Сергій Воскресенко згодом так згадував про це: «І ось у кімнаті «Перця» з'являється його новий редактор, реактивний Федір Маківчук з розвихреним чубом і бистрим, проникливим поглядом...

Маківчук виявився редактором строгим, вимогливим і дуже уважливим... Він рідко коли схвалював до друку матеріал у першому авторському варіанті.

Напочатку створювалося таке враження, ніби новий редактор просто вариво. Та минало небагато часу, вгамовувались авторські обиди, викликані перебільшеною самовпевненістю та надмірним честолюбством, і люди переконувались: не вони, а редактор має рацію, і самі ставали вимогливішими до себе».

Уже пізніше, маючи справу з перчанськими новобранцями, він, не

любитель нудних повчань, постійно нагадував їм, що вчитися треба в усіх, але найперше — в народі. І як найвищий взірць таланту, що корінням своїм сягнув глибин веселої народної мудрості, ставив Остапа Вишню, який, за його визначенням, «сам... був живою, радісною усмішкою свого великого, безсмертного народу».

Вишню, любленого ним ніжно і шанованого глибоко, називав своїм учителем і вдячний був долі за те, що вона звела їх обох для спільної роботи в «Перці». Та й Павло Михайлович багато чим завдячував тій щасливій зустрічі. В одному з листів до свого редактора-друга він писав: «Дай боже Вам здоров'я, Федоре Юрійовичу, дорогий, за все! А найголовніше — за творчу дружбу нашу. За чудесну плідну, розумну роботу Вашу на ниві нашої літературної радянської». В іншому листі ділився думками й надіями своїми: «...Організувати сатиру можна? Можна! Це доказав Ф. Ю. Маківчук. А от чи можна, щоб людина взялася за боки та й зареготалася?!!

Можна чи не можна?

Гоголь?! Сльози! А чи не можна без сліз?!

Я іноді думаю собі в себе за столом, — Павлушка (внук Вишні. — Ред.) сміється, а народ? Засміється? Навряд! А я ж гуморист!!!

Федоре Юрійовичу! Ви — за народ, і я за народ! Ви хочете, щоб народ радувався, і я хочу!

Чого я оце Вам пишу?

Пишу тому, що Вам доля дала керувати сміхом, Ви чесно взяли у свої золоті руки це керівництво... Я говорю чесно! Ви возвеличили наш сміх!

Прошу Вас, не надійтеся на нас, підбирайте кадри, вчіть їх, розвивайте їх!

Ви шукуйте їх!..

І благословенно буде Ваше ім'я! Обнімаю Вас!

Остап Вишня.

Р. С. Який у моєму серці жаль, що не зустрілися ми з Вами років тому 30, — багато тоді було в мене хорошого сміху... А при Вашій золотій голові, — ми б його не так повернули...

Сміявся б народ — радісно, красиво...»

І Федір Юрійович невтомно вишукував ті кадри по всій Україні...

Журнал, який він узяв під свою руку з 50-тисячним тиражем, сягнув кількомільйонного тиражу і став одним із наймасовіших журналів світу, набувши нових читачів не тільки в нашій республіці, а й по всьому Союзу та й поза ним...

Про редактора «Перця» ходили легенди. І беззастовідно: дотепність, гострота мислі допомагали йому, було, вив'язатися із не вельми приємних ситуацій.

Перед тим як закінчити це слово про журналіста-комуніста, редактора, організатора і наставника, людину мудру і мужню, звернемося до слова, мовленого ним самим. Окрім численних фейлетонів, гуморесок є у письменника Ф. Ю. Маківчука іще й коротенькі, гострі й дотепні речі, об'єднані у цикл «Смішинки і перчинки». Ось одна із них:

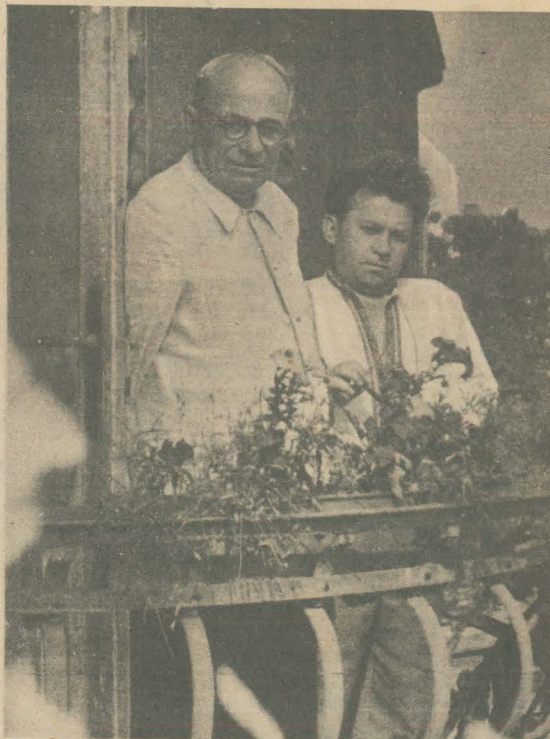
ХОДИТИ ТРЕБА

Той, що ходить, завжди може впасти. Той, хто плазує, ніколи навіть не спіткнеться.

І все-таки треба ходити.

Якщо ти людина!

Відведену йому долею дорогу Федір Юрійович Маківчук про йшов. Він ішов за покликком своєї совісті, яка не була призвоначена плазувати; робив усе, що можна було, аби народові жилося легше, аби міг народ сміятися радісніше та красивіше.

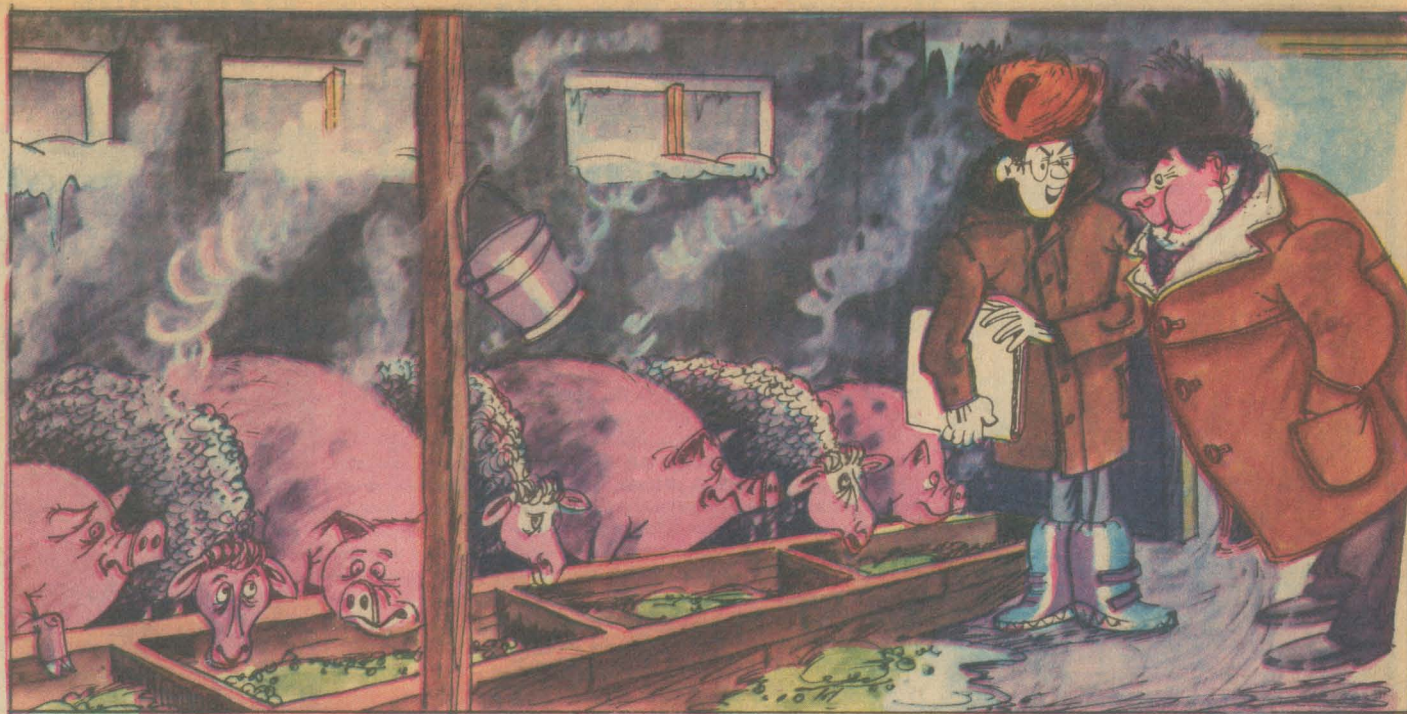
Остап Вишня та Ф. Маківчук (1953 р.)

Степан Олійник та Ф. Маківчук (1949 р.)

Серед художників-карикатуристів (1954 р.)

— У такий спосіб
ми обігриваємо сви-
ней...

Іржі ФЛЕЙБЕРК

З порядністю відвеш...

І знову завітала до мене тітка Андулка, яка заходить лише у виняткових випадках, коли впевнена, що я можу їй знадобитися.

Її візити не дуже мене радували. Тому я тільки протяг: «А-а-а...»

— Мені потрібен тесля, — пояснила вона причину своєї появи.

Я цілком припускаю, що тітці Андулці потрібен психоаналітик. Врешті, можу погодитися з тим, що їй потрібен у цей момент саме мужчина. Але навіть моя багата фантазія не могла уявити собі ситуацію, за якої літній науковій працівниці, що живе в однокімнатній квартирі панельного будинку, раптом став би у пригоді тесля.

— Тесля? — перевіряючи себе, чи не помилюся, перепитав я.

— Тесля, — підтвердила тітка Андулка.

Так, у мене є один знайомий тесля. Я, зрештою, знаю людей різних професій, враховуючи навіть працівника ритуальної служби, хоча поки що в ньому не маю потреби.

— Тобі ж відомо, що я порядна жінка, — здалеку повела тітка Андулка, — і що з порядністю багато чого досягнеш. А почалася та історія зовсім невинно...

Невинним початком тітка вважала той момент, коли диктор телебачення втратив голос. Видно було, що він говорить, але чути — нічого. І вона викликала майстра. Викликала, і він прийшов. Узувся у запропоновані пантофлі дядька Євгена і приступив до діла.

— Я запропонувала йому, як годиться, каву і шматок

торта. Це його задовольнило. Потім він узяв, здається, викрутку і продовжив свою роботу. Коли він продлубався з півгодини, я подумала, що такі майстри, мабуть, звикли ще й до другого сніданку...

І тітка Андулка засипала мене потоком інформації про апетит майстра: «Дала йому двісті грамів шинки, два рогаики, масло, пиво і прекрасний кекс». Який це мало зв'язок із теслею, я поки що не міг зрозуміти, але знав, що тітчин метод розповідати полягає у необхідності підходити до суті справи щонайбільшими околицями.

Під час другої кави телевізор заговорив. Світ став таким, як хотілося тітці Андулці. Але це тривало лише до того моменту, як майстер назвав ціну.

— Усе це коштує, милостіпані, тридцять сім крон.

На що моя порядна тітонька відповіла:

— То ви тоді винні мені лише три крони. Ваш сніданок коштував рівно сорок. Мінус тридцять сім — буде три. Так?

Вона гадала, що вчинила правильно. Чесно. І сприймала це серйозно, але майстер, на превелике її здивування, виявився доволі невихованим. Здачі не дав, а на прощання буркнув щось непристойне. Ще й грюкнув дверима. Та так грюкнув, що зараз тітці Андулці потрібен тесля. Конче! Нічого не вдієш. Знайду його. Бо вона пообіцяла, що розрахується з ним чесно, порядно.

Переклав з чеської
Леонід ЛІРНИЧЕНКО.

Народні УСМІШКИ

СЛУШНА ВІДПОВІДЬ

— У вашому селі крамницю коли відчиняють?

— Коли є чим торгувати.

Повідомив А. ПАСТЕРНАК.

м. Боярка.
Київської області.

ДОВІДАЛАСЬ

— Ти бачила, Людо, з яким хлопцем я вчора була?

— Бачила.

— А чи не знаєш, як його звати?

— Знаю.

— Тоді скажи.

— П'яниця і нероба.

Повідомив В. ДЕМ'ЯНОВИЧ.

с. Козьова
Сколівського району
Львівської області.

ПОСЛУХАВ

Дорікає бригадир трактористу:

— Я ж тобі вчора, Іване, казав: не пий більше.

— А я більше і не пив: випив стільки ж, як і вчора.

Повідомив М. ЯКУЩЕНКО.

с. Чернечина
Краснопільського району
Сумської області.

ГАРНА ГОСПОДИНЯ

— Галино, чому на цьому стільці стільки пилюки?

— Та, мабуть, на нього вже давно ніхто не сів.

Повідомив М. СТУЛІЙ.

смт Нова Галещина
Козельщинського району
Полтавської області.

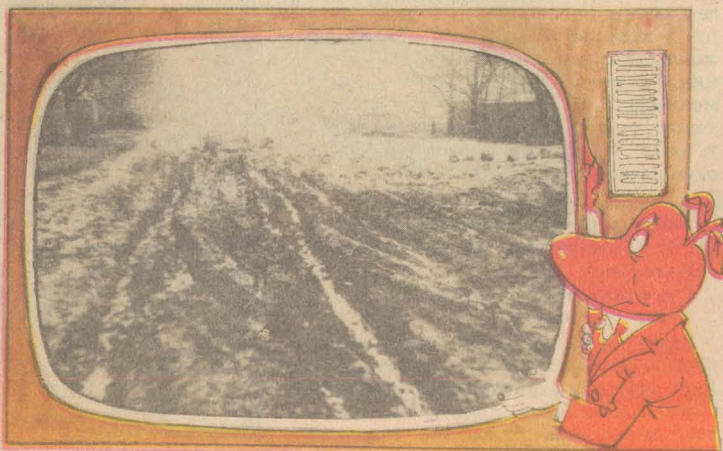
ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

Добрий день, шановні телеглядачі!
На ваших екранах — вулиця Ювілейна у місті Каневі на Черкащині. З відповіді, надісланої свого часу міськвиконкомом до «Перця», випливає, що ремонт вулиці почався у квітні 1986 року. Минулої осені газета «Дніпровська зірка» урочисто повідомила, що роботи завершено.

Спробуйте самі знайти сліди початку і завершення ремонтних робіт.

На цьому — до побачення!

До наступного телебачення!

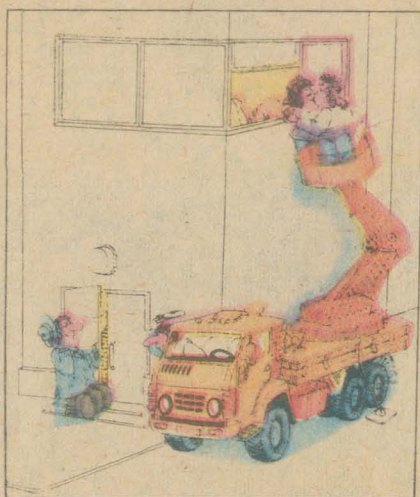
ГУМОР НАШИХ ПОБРАТИМІВ

Мал. Ю. РУМЯНЦЕВА («КІПЕРУШ», Кишинів)

— Посада у мене невисока, але важка.

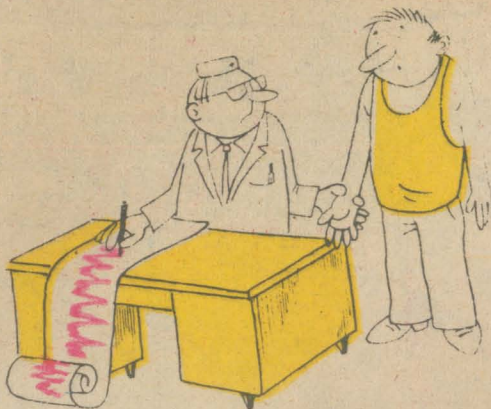
Мал. Ю. СИМАКА («КІПЕРУШ», Кишинів)

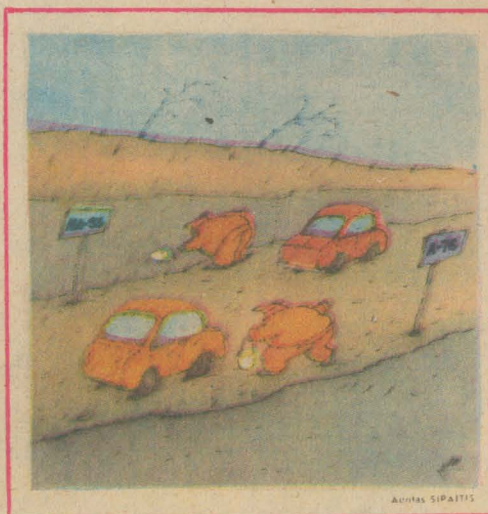
Мал. Г. СТАНКЯВІЧУСА («ШЛУОТА», Вільнюс)

Мал. Х. АЙТУФАНОВА («ХЕНЕК», Уфа)

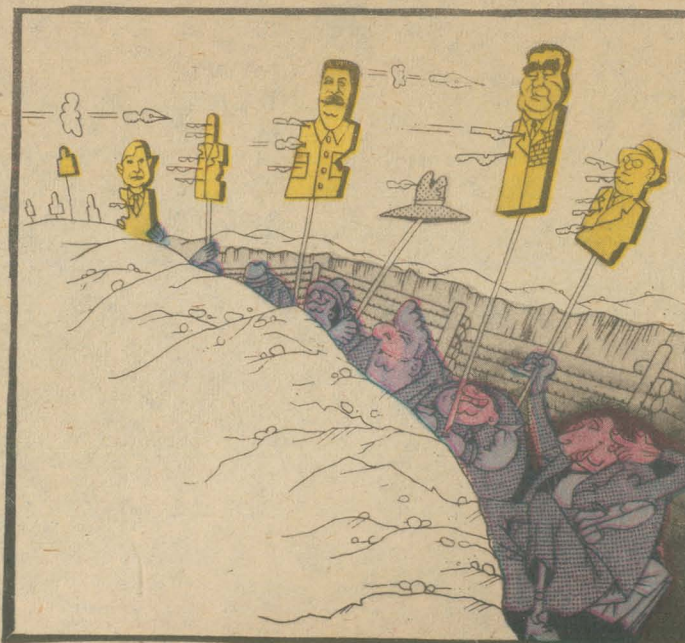
Мал. А. СІНАТИСА («ШЛУОТА», Вільнюс)

Мал. Т. СЕРГІЄНКО («ДАДЗІС», Рига)

Мал. А. ГАРМАЗИ («ВОЖИК», Мінськ)

Головний редактор
Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія:

В. БОЙКО,
В. БОНДАРЕНКО,
А. ВАСИЛЕНКО,
П. ГЛАЗОВИЙ,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ
(головний художник),
Ю. ІЩЕНКО
(відповідальний секретар),
Д. МОЛЯКЕВИЧ,
М. ПРУДНИК,
І. СОЧИВЕЦЬ,
В. ЧЕПІГА

(заступник головного редактора).

Журнал «Перець» № 2 (1284)
(на українському мові)
Видавництво «Радянська Україна».

Здано до набору 16.12.88.
Підписано до друку 05.01.89.
БФ 31310.
70×108. Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн.
фарб-відб. 4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 2 081 200 прим. Зам. 06386.

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

С Журнал «Перець» 1989 р.

Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Адреса редакції:
252047, Київ-47,
вул. Петра Нестерова, 4.
Телефони:
приймальні 441-82-14,
відділу листів та скарг
441-89-38, 441-89-37,
художнього відділу 441-89-11.

Адрес редакції:
252047, Київ-47,
ул. Петра Нестерова, 4.
Для телеграм: Київ, Перець.

Рукописи не повертаються.
Передруковуючи із журналу матеріали,
треба обов'язково посилатись
на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку
видавництва «Радянська Україна»,
252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Ордена Леніна комбінат печатні
видавництва «Радянська Україна»,
252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Текст набрано із застосуванням
вітчизняного фотонабірного
комплексу «Каскад»

Теми малюнків цього номера
придумали: В. Бойко, М. Вайсборд,
А. Василенко, В. Губін, Р. Друкман,
О. Коноваленко, О. Монастирський,
В. Половинко, Л. Телятников.

